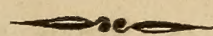
Tillæg

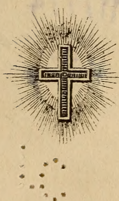
til den

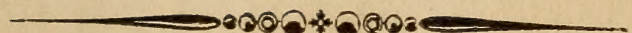
evangelisk-christelige

Psalmebog.

Besørget
af en Menigheds-Committee
i Christiania.

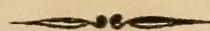
Christiania.
Trykt og forlagt af W. C. Fabritius.
1853.

Ved kongelig Resolution af 10de September 1853 er det naadigst tilladt, at dette Psalme-Udvalg benyttes ved Siden af den evangelisk-christelige Psalmebog ved Gudstjenesten i Vor Frelsers Menighed i Christiania.

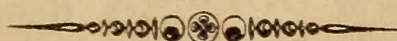
Ved Contrakt af Juni 1853 er Undertegnede af Menigheds-Committeen som Eneberettiget overdraget Forlaget af dette Værk.

W. C. Fabritius.

Indhold.

Anhang.

1. Guds Lov og Priis.

Mel. Lover den Herre, den mægtige Konge.

561. Lover den Herre, den mægtige Konge med Ære!
Lov ham, min Sjel, og lad det din Forlystelse være!
Lov ham med Sang!
Psalter og Harpe, giv Klang!
Lov ham med Himmelens Hære!

2. Lov dog den Herre, som Alting saa herlig regjerer,
Ham, som paa mægtige Vinger saa sikkert dig bærer,
Giver dig saa
Over hvad du kan forstaae,
Bedre end Hjertet begjærer!

3. Lov dog den Herre, som Alting saa vel for dig mager,
Sørger for Legem og Sjel og dig venlig ledsager!
Tænk, af hvad Nød
Denne din Herre saa sød
Dig ved sin Almagt uddrager!

4. Lov dog den Herre, som dig i din Stand giver Lykke,
Ham, som med tusind Velsignelser veed dig at smykke!

Tænk dog derpaa,
At han sin Ære kan faae!
Aanden i Hjertet det trykke!
5. Lov da den Herre, min Sjel, og hvad i mig mon være!
Hvad som har Aande, ophøie hans Navn og hans Ære!
Han er dig god:
Ak, gjør ham aldrig imod!
Amen, han selv dig det lære!

Mel. Alene Gud i Himmerig.

562. Al Lov og Priis og Ære bør
Al Godheds Gud og Fader,
Den Gud, som alle Under gjør,
Den Gud, som naadig lader
Os finde Trøst i største Nød
Og gjør selv surest Jammer sød.
O, giver Herren Ære!
2. Ham prise alle Englechor
I alle Himles Himle
Med Alt, hvad trindt omkring paa Jord,
I Luft, i Hav mon vrimle;
Thi han har Alting, Lidt og Stort,
Saa vel betænkt og herlig gjort.
O, giver Herren Ære!
3. Hvad han har gjort og bragt istand,
Det holder han vedlige;
Her fattes ei det mindste Gran
I al hans Skabnings Rige,
Men Stort og Lidet, Tungt og Let,
Er i sin Sammenhæng saa net.
O, giver Herren Ære!
4. I Nøden raabte jeg til Gud:
Ak Herre, mærk min Klage!
Da drog du mig af Nøden ud
Og endte al min Plage.
Dig derfor, dig jeg takke vil;
Men hjælper, Alle, hjælper til
At give Herren Ære!

5. Han aldrig har sit Folk forladt
I nogen Nød og Fare,
Han vaager trolig Dag og Nat
Sin arme Hjord at vare,
Han har dem, som ved Moders Haand,
I Kjærlighedens Gangebaand.
O, giver Herren Ære!

6. Naar der i Verdens bedste Høst
Er ei et Straa at vinde
Af nogen Redning eller Trøst,
Saa lader han sig finde,
Saa er det just hans rette Tid,
Saa kommer han saa mild og blid.
O, giver Herren Ære!

7. I, som bekjende Christi Navn,
O, giver Herren Ære!
I, som har Hvile i Guds Favn,
O, giver Herren Ære!
Bort Alt, hvad Verden drister paa!
Hos Gud, vor Gud, er Alt at faae!
O, giver Herren Ære!

8. Ja træder for hans Ansigt ind
Alt med hans Navn paa Tunge,
Med Harpeleg i Sjel og Sind,
Saa Mund og Hjerte sjunge:
Du, Gud, har Alting, Lidt og Stort,
Saa vel betænkt og herlig gjort,
Dig skee Lov Priis og Ære!

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud.

563. O søde Gud, din Kjærlighed
Den haver ingen Lige,
Min Sjel, min Mund og Tunge veed
Kun Lidt derom at sige.
Et bundløst Dyb jeg for mig seer,
Naar jeg vil til at tænke,
Hvordan du kunde faae mig kjær,
Som gik i Syndens Lænke!

2. Men du har elsket Verden saa,
At, før den skulde blive

Fordømt og ganske undergaae,
Din Søn du vilde give.
Han Døden led i Alles Sted,
For Alles Synd at bære;
Jeg derfor er i Tallet med:
O Gud skee Tak og Ære!

3. Men hvad mon dog bevæged dig,
O hjerte Gud og Fader!
Saa inderlig at elske mig,
Endskjønt min Synd du hader?
Hvad var der i vor Hytte lav
At skue og at finde,
Som derpaa havde mindste Krav,
Din Kjærlighed at vinde?

4. Det ikke var vor Deilighed
Og ei vor Byrd og Stamme:
Den var elendig, som du veed,
Vi kunde Intet bramme
Af Rigdom, ak, thi arme var
Ved Satans List vi blevet,
Og, af Naturen Vredens Kar,
Til Død og Dom opskrevet.

5. Vor Dyd og gode Gjerninger,
Om og vi Saadant eied,
De gjaldt aldeles Intet her,—
For dig de Intet veied!
Hvem er vel god, undtagen du,
Et Lys foruden Mørke!
Og hvad er Dyd med ureen Hu,
Hvad Forsæt uden Styrke?

6. O, hvis ei Naade gik for Ret,
Af Faldet hjalp paa Fode,
Slet Ingen da af Adams Æt
Blev elsket af den Gode.
Det ene var din Miskundhed,
Dit bundløs ømme Hjerte,
Som saae i Naade til os ned
Og gav os Fryd for Smerte.

7. O Glæde over Glæde her!
O Naade uden Ende!

Du har den største Synder kjær,
Vil han sig kun omvende.
Vil han, der stod i bundløs Gjæld,
Kun ret paa Naaden skjønne,
Med Kalken sød af Livets Væld
Du Naadens Værk vil lønne.
8. O Herre, lad din Aand mig saa
I Hjertet dette skrive,
At indtil Dødens Stund jeg maa
I Troen stadig blive,
Og i dit Navn fremtræde hist,
O, Jesu, for din Throne:
En naadig Dom da faaer jeg vist
Og Livets Seierskrone!

2. Christi Komme.

Mel. Fra Himlen høit komme vi nu her.

564. Gjør Døren høi, gjør Porten vid!
Den Ærens Konge kommer hid.
Han hersker over alle Land
Og er al Verdens Frelsermand.
2. Retfærdig kommer han herned
Og bringer Liv og Salighed,
Sagtmodig er med Hjælp han nær,
Barmhjertighed hans Scepter er.
3. Han os bebuder Glædens Aar,
Vor Nød ved ham en Ende faaer.
Derfor af Stemmer uden Tal
En Frydesang ham møde skal.
4. O, salig er den Stad forvist,
Hvis Konge er den Herre Christ!
Og vel det Hjerte, Sjel og Sind,
Hvor denne Konge drager ind!
5. Han bringer Fred og Glæde med,
Som skinner i det mørke Sted;
Som Glædens Sol han lyse maa
Udi vort Hjertes dunkle Vraa.

6. Jeg Hjertets Dør vil aabne dig:
O Jesu, drag dog ind til mig!
Ja ved din Naade lad det skee,
At jeg din Venlighed maa see!
7. O, ved din Hellig=Aand os led
Paa Veien frem til Salighed,
At her vi dig lovsynge maae,
Indtil vi frelste for dig staae!

Mel. Hjertelig mig nu længes.

565. Hvorledes skal jeg møde
Og favne dig, min Skat!
Du skjønne Morgenrøde
Mod al min Jammers Nat!
Min Jesu, siig, hvorledes
Mit arme Hjerte skal
Ret smykkes og beredes
Dig til en Brudesal!
2. Dit Zion Palmer svinger
Til evig Seiers Tegn,
Og Frydens Tone klinger
I Naadens blide Egn.
Mit Hjerte dig til Ære
Skal grønnes som en Skov,
Og alt mit Liv skal være
Din Kjærlighed til Lov.
3. Hvor har du, milde Hjerte!
Dog ingen Møie spart,
At dæmpe al den Smerte,
Som trykked mig saa svart.
Da jeg i Sorgens Sæde
Og Dødens Skygge sad,
Da kom du selv, min Glæde!
Og gjorde mig saa glad.
4. Ei Andet fra dit Rige
Har draget dig herned
End din den uden Lige
Bundløse Kjærlighed,
Hvormed du vilde drage
Al Verden til dit Bryst,

Og vende al dens Plage
Til Herlighed og Lyst.
5. Kom, bange Sjel, at skrive
Dig det i Hjertet ind!
Lad denne Glæde blive
Et Lys udi Dit Sind,
At Hjælpen er tilstede,
At Jesus selv er her,
Som vil dig trøste, glæde
Og altid have kjær!
6. Du tør ei længer klage,
At du ham ei kan faae,
Han kommer selv at tage
Dig ud af Jammers Vraa.
Han kommer selv, han kommer,
At dæmpe al din Vee,
Og gjør en liflig Sommer
Af al din Trængsels Snee.
7. Lad dig kun ikke true
Af Satans List og Mord!
Din Jesus kan ham kue,
Det koster kun et Ord.
Han gaaer med dig i Striden
Med Kongemagt og Mod,
Al Magt mod hans er liden
Og daaner for hans Fod.
8. Nu, kom da, Jesu kjære!
Her er mit Hjerte, her!
Lad det din Bolig være,
Og naar saa Tiden er,
Saa kom, vor Sol og Glæde,
Og hent din lille Flok,
Til Himlens Brudesæde,
Saa har vi evig nok!

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn.

566. Op, glædes Alle, glædes nu,
Med Fryd opfylder Sind og Hu
I Herren, eders Glæde!
Thi Jesus han er nu saa nær,

Og vil, fordi han har os kjær,
Udi vort Kjød sig klæde.
2. Bort, Sorg, og kræuk ei meer vort Sind!
Guds Glæde lukke vi nu ind,
At vi kan Jesum favne
Med Bøn og Hjertens Tak og Tro,
I hannem skal vort Haab og Ro
Sin Glæde aldrig savne.
3. Din Fred, o Gud, som overgaaer
Alt Det, som Sind og Sands formaaer,
Vort Hjerte vel bevare
I Christo Jesu, at vi maae
Saa stor en Juleglæde faae,
Som aldrig kan bortfare!

Mel. Synge vi af Hjertens Grund.

567. Søde Jesu, Davids Søn!
Jeg vil dig med Bod og Bøn
Gjerne nu berede Sted
I min Sjel og Hjerte med.
Tag det hen og dan det bedst,
Kom herind og vær min Gjest,
Giv en salig Julefest!

Mel. Fra Himlen høit komme vi nu her.

568. „Fra Himlen høit vi komme her
Med Nyt til Alle fjern og nær;
Godt Bud vi bringe: hører til,
Mens nu derom vi sjunge vil.
2. Idag er eder født en Søn
Udaf en Jomfru reen og skjøn,
Et lidet Barn, saa fav'r og fiin,
Til Fryd og Glæde for hvert Sind.
3. Det er den Herre Christ, vor Gud,
Som eder frier af Trængsel ud;
Han være vil en Frelsermand
Og løse alle Syndens Baand.
4. Saa mærker eder Tegnet ret,
En Stald, en Krybbe, lav og slet,

Der vil I finde Barnet lagt,
Som har al Verden i sin Magt."
5. Saa gaae vi da saa hjerteglad
Med Hyrderne til Davids Stad,
At see hvad Gave os af Gud
Er givet i hans Søn saa prud!
6. Se did, mit Hjerte! giv vel Agt
Paa hvad der er i Krybben lagt!
Hvis Barn er det? hvad hedder han?
Han hedder Jesus, Gud og Mand.
7. O vær velkommen, ædle Gjest!
For Syndres Skyld du kommen est
I Verdens Jammer ned til mig,
Jeg aldrig kan fuldtakke dig.
8. Var Verden nokſaa vid og lang,
Dig var den dog en Vugge trang,
Og dig ei værd, var den end fuld
Af Perler, Ædelsteen og Guld.
9. O Herre, Verdens Skaber god!
Hvor kom du dog i stor Armod!
I Stalden født, du lagdes ned
Paa Hø og Straa i Usselhed!
10. Saaledes det behaged Dig,
For klarlig at forkynde mig,
Al Verdens Ære, Gods og Magt
For dig ei gjælder, har ei Pragt.
11. Nu, kjære Herre Jesu Christ!
Gjør dig en Vugge i mit Bryst,
Her er mit Hjerte, hvil dig der,
At jeg dig aldrig glemmer meer!
12. Da skal i Sjelen fro og glad
Jeg synge høit mit Glædesqvad.
Halleluja, den søde Lyd,
Jeg sjunge skal med Hjertens Fryd!

Mel. Et Barn er født i Bethlehem.

569. Et Barn er født i Bethlehem,
I Bethlehem;
Thi glæder sig Jerusalem.
Halleluja, Halleluja!

2. En fattig Jomfru sad i Løn,
Hun sad i Løn,
Og fødte Himlens Kongesøn.
Halleluja, Halleluja!
3. Han lagdes i et Krybberum,
Et Krybberum;
Guds Engle sang med Fryd derom.
Halleluja, Halleluja!
4. Og Østens Vise offred der,
De offred der
Guld, Røgelse og Myrrha skjær.
Halleluja, Halleluja!
5. Forvunden er nu al vor Nød,
Er al vor Nød;
Os er idag en Frelser født.
Halleluja, Halleluja!
6. Guds kjære Børn vi blev paany
Vi blev paany,
Skal holde Juul i Himmelby.
Halleluja, Halleluja!
7. Paa Stjernetepper lyseblaa,
De lyseblaa,
Skal glade vi til Kirke gaae.
Halleluja, Halleluja!
8. Guds Engle der os lære brat,
Os lære brat
At sjunge, som de sang i Nat.
Halleluja, Halleluja!
9. Da vorde Engle vi som de,
Ja vi som de,
Guds milde Ansigt skal vi see.
Halleluja, Halleluja!
10. Ham være Priis til evig Tid,
Til evig Tid,
For Frelser bold og Broder blid!
Halleluja, Halleluja!

Mel. Et lidet Barn saa lystelig.

570. I denne søde Juletid
Tør man sig ret fornøie

Og bruge al sin Kunst og Flid,
Guds Naade at ophøie.
Ved ham, som er i Krybben lagt,
Vi vil af ganske Sjelemagt
I Aanden os forlyste.
Din Priis skal høres, Frelsermand!
Saa vidt og bredt i Verdens Land,
At Jorden den skal ryste.

2. En liden Søn af Davids Rod,
Som og er Gud tillige,
For vore Synders Skyld forlod
Sit søde Himmerige.
Det var ham svart at tænke paa,
At Verden skulde undergaae,
Det skar ham i hans Hjerte.
I saadan Hjertens Kjærlighed
Han kom til os paa Jorden ned,
At lindre al vor Smerte.

3. Vor Tak vi vil frembære da,
Endskjønt den er kun ringe,
Hosjanna og Halleluja
Skal allevegne klinge.
Guds Ark er kommen i vor Leir,
Thi sjunge vi om Fryd og Seir,
Mens Hjertet sig kan røre,
Vi sjunge om den søde Fred,
Saa Helvede skal skjælve ved
Vor Julesang at høre.

4. Gud er nu ikke længer vred,
Det kan vi deraf vide,
At han har sendt sin Søn herned,
For Verdens Synd at lide.
Det vorde vidt og bredt bekjendt,
At Gud sin Søn for os har sendt
Til Jammer, Vee og Vaade.
Hvo vilde da ei være fro,
Og lade al sin Sorg beroe
For Jesu søde Naade!

5. Som Natten aldrig er saa sort,
Den jo for Solen svinder,

Saa farer al min Kummer bort,
Naar jeg mig ret besinder,
At Gud saa hjertens inderlig
Fra Evighed har elsket mig
Og er min Broder vorden.
Jeg aldrig glemmer disse Ord,
Som klingede i Englechor:
Nu er der Fred paa Jorden!

6. Og blandes end min Frydesang
Med Graad og dybe Sukke,
Saa skal dog Korsets haarde Trang
Mig aldrig Munden lukke.
Naar Hjertet sidder mest beklemt,
Da bliver Frydens Harpe stemt,
At den kan bedre lyde,
Saa Korset selv, naar Jesus vil,
Maa ogsaa hjælpe Sjelen til
Med Psalmer at udbryde.

7. Halleluja, vor Strid er endt,
Hvo vilde mere klage!
Hvo vilde mere gaae bespændt
I disse Fryde-Dage!
Syng høit i Sky, Guds Kirkeflok!
Halleluja, nu har jeg Nok,
Den Lyst er uden Lige;
Halleluja, Halleluja!
Guds Søn er min, jeg gaaer herfra
Med ham til Himmerige!

Mel. Af Høiheden oprunden er.

571. Os er idag en Frelser fød,
Guds Salvede udi vort Kjød,
En Herre til Guds Ære;
Nu er han født i Davids Stad;
O han, hvem Englene tilbad,
Velsignet evig være!
Min Sjel,
Agt vel
Denne Naade!
Fri fra Vaade

Mæt dit Øie
Nu ved Lyset fra det Høie!

Mel. Jesu! dine dybe Vunder.

572. Søde Jesu, Festens Fyrste,
Spire udaf Jesse Rod!
Vil man dog saa hastig tørste
Efter dit og Dines Blod?
Vi igaar blandt Englelyd
Sang din Fødsel ind med Fryd:
Skal vi hyle nu og græde,
Og idag en Ligsang qvæde?
2. Efter du stod op af Døde,
Stephan første Martyr blev,
Han frivillig vilde bløde
Med sit Blod sin Tro beskrev!
Han var frisk og uforfærd
Til at føre Aandens Sværd:
Hvo som voved at modsige
Maatte ham med Blusel vige.
3. Falske Tungers Slange=Braadde
Fuld af Ondskabs Gift ham stak,
Og med Løgn ham undertraadte,
Det blev al hans Gjernings Tak.
De beløi ham meer og meer,
Som saa tidt i Verden skeer:
Herrens Lov og Kirkens Ære
Skalkeskjul maa ofte være.
4. Om end Englelys og Ære
Skinner af hans Øiesteen,
Ville de dog Tænder skjære
Til at knuse ham hans Been.
Han har Gud i Syn og Sind,
Hver af dem er synlig blind;
De tilstoppe deres Øre,
For ei Sandheds Ord at høre.
5. Derpaa de ham haardt anfalde,
Støde ham af Staden ud,
Mens i Bøn han monne kalde
Paa sin Herre og sin Gud.

Paa hans Hoved regner Steen,
Gjør dog Hjertet ingen Meen,
Frit det sig til Jesus vender:
Tag min Sjel i dine Hænder!
6. Der han vil til Døden blegne
Og har Munden fuld af Blod,
Beder han, Gud ei tilregne
Vil dem deres Syndeflod.
Dermed han i Jesu Tro
Sødt hensov i stille Ro:
Jesus os den Naade sende,
I slig Tro vort Liv at ende!

Mel. Rind nu op i Jesu Navn.

573. Saligheden er os nær:
Op, mit Hjerte! Op, min Tunge!
Op, om Jesu Navn at sjunge,
Om hvor dyrebart det er!
Alt, hvad i mig er, sig fryde
Til min Frelsers Lov og Priis,
At min Nytaars-Sang kan lyde
Langt hen ind i Paradiis!
2. O du milde Jesu Navn,
Min Forløsnings Morgenrøde,
Paradisets Førstegrøde,
Bange Sjeles Hvilestavn,
Troens stærke Seiers-Fane,
Haabets rette Ankergrund,
Lys du op min trange Bane,
Lys og op min sidste Stund!
3. Dyrebare Jesu Navn!
O du Navn foruden Lige!
Du mit søde Himmerige!
Du min trygge Tilflugtshavn!
Du mit Hjertes Lyst og Længsel!
Du min dyre Himmelskat!
Du min Fryd i Livets Trængsel!
Du mit Lys i Dødens Nat!
4. Mig til evig Trøst og Gavn
Dette Navn du vilde bære,

Og du maatte tidlig lære,
At det var et Smertens Navn.
Men for du er Jesus bleven,
Lovens Byrde paa dig tog,
Derfor staaer mit Navn indskreven
Deilig udi Livets Bog.
5. Jeg skal op i Dommen staae,
Ind med Fryd i Himlen stige,
Herske udi Jesu Rige
Med en deilig Krone paa;
Hvide Klæder, Palmegrene,
Engledrik af Livets Flod,
Dette nyder jeg alene
For min Jesu Navn og Blod.
6. Nu det Navn, o Jesu, som
Du for mig har villet bære,
Lad det mig i Tanker være,
Hvor jeg gaaer i Verden om!
Og i Dødens sidste Dvale
Lad det qvæge Sjel og Sind,
Lad det i mit Hjerte tale,
Til jeg gaaer i Himlen ind!

Mel. Naar vi i Nød og Fare staae.

574. Dit Navn, o Jesu, vinker mig,
At jeg skal komme trøstelig
Og trykke det med Troens Arm
I Kjærlighed til Bryst og Barm.
2. Saa kommer jeg og bøier mig,
O Jesu Christe, ned for dig;
Dit Navn, dit himmelblide Navn,
Jeg gjemmer i mit Hjertes Favn.
3. Dit Navn jeg altid kalder paa,
Ihvor jeg skal i Verden gaae,
Det er mit Værn, min faste Borg,
Hvor jeg gaaer ind med al min Sorg.
4. Naar jeg det fat i Bønnen faaer,
Strax Himlen aaben for mig staaer;
Jeg bærer det i Sjel og Sind,
Det bærer mig i Himlen ind.

5. O Jesu Navn, o søde Ord,
Et Paradiis paa denne Jord,
En Rose, fuld af Livets Kraft
En Drue, fuld af Himmelsaft!
6. Ved Dag og Nat, og hvor jeg gaaer,
Til dette Navn mit Hjerte staaer,
Ved det jeg har i Livet Ro,
I det jeg gaaer til Døden fro.

3. Jesu Lidelse og Død.

Mel. O Jesu, for din Pine.

575. See, hvor nu Jesus træder
Hen til den Morderstad,
Enddog man ham bereder
Nu der saa stort et Blodebad!
2. Enddog hans Guddomsøie
Sit Fængsel, Kors og Nød
Kan skue ganske nøie,
Ja forudsee sin visse Død,
3. Dog vil han, fri i Sinde,
Mod sine Fiender gaae;
Han veed, han skal dem binde
Og saa en evig Seier faae.
4. Her er han, som vil løse
Hver syndebunden Træl;
Her er han, som vil øse
Sin Trøst i hver en bange Sjel!
5. Her er han, som vil favne
Dig med sin Kjærlighed;
Her er han, som vil gavne
Dig med sit Blod, sin Angest=Sved.
6. Her er han, som vil bære
En Tornekrands for dig;
Her er han, som vil være
Din Konge god evindelig!
7. O Jesu, gid jeg kunde,
Som jeg saa gjerne vil,

Dig ære nogenlunde!
Ak, hjælp mig, hjælp mig selv dertil!
8. Jeg gjerne mine Klæder
Vil for dig lægge ned,
Jeg med i Flokken træder,
Som er med Tak og Priis beredt.
9. Jeg bær og mine Palmer
Til Ærens Konge frem;
Jeg synger mine Psalmer:
O Jesu milde, hør du dem!
10. Mit Hosianna klinger
Ved din den gode Aand;
Mit Hjerte sig opsvinger,
Opløftet ved din Naades=Haand.
11. Til Lykke, o til Lykke,
Du Ærens Konge! gak,
Min Død at undertrykke,
O hav saa evig, evig Tak!

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt.

576. Her seer jeg da et Lam at gaae,
Som sig til Døden skynder,
Et taaligt Lam, som bærer paa
Al Verdens Sorg og Synder!
Til Marterdøden staaer hans Hu,
Han siger: Se, her gaaer jeg nu,
For Adams Kjøn at stride!
Man viser alle Piner frem,
Han svarer: Gjerne, hvert et Lem
Er færdigt til at lide!
2. Det Lam er Herren stor og stærk,
Ja Gud og Mand forbunden,
Som af sin Fader til det Værk
Blev ene dygtig funden.
Gak, sagde han, min Søn! og lid,
Hvad Adams Kjøn til evig Tid
For Synden skulde smage!
Det er et Helved at udstaae,
Men Verdens Liv beroer derpaa:
Vil du saa Kalken tage?

3. Ja, Fader, ja, af Hjertens Grund,
Som du det vil beskikke;
Lad komme kun den bittre Stund,
Jeg Kalken ud vil drikke!
Hvo kjendte før slig Kjærlighed,
Saa høi, saa dyb? dens Mage veed
Ei Nogen af at sige!
O Kjærlighed saa lucrød!
Du fører ham til Kors og Død,
Som eier Himlens Rige!

4. O Frelsermand! hvad skal jeg dog
Til Tak og Priis dig give?
For fattigt er mit Ord og Sprog,
Dit Offer at beskrive.
Det er og mig, som vinder ved,
At jeg er din i Evighed,
Din Ven i Fryd og Smerte!
Men selv har du i Naade sagt:
Jeg slutte vil med dig en Pagt,
For Alt giv mig dit Hjerte!

5. Din Kjæmpe=Daad jeg Dag og Nat
Med Frydesang vil love,
Din Naade være skal min Skat,
Mit Guld og grønne Skove,
Min Tanke, Ord og Gjerning skal
I dine Fodspors dybe Dal
Som stille Bække rinde,
Og i mit Bryst en hellig Ild,
Som Lampe klar med Lue mild,
Skal brænde til dit Minde!

Mel. Fader vor udi Himmerig.

577. O hjertenskjære Jesu Christ,
Som frelser os fra Satans List!
Du som et fromt, uskyldigt Lam
Led Hjerteangst og Verdens Skam,
Og endelig ved Korsets Død
Forløste mig fra evig Nød.

2. Lad, sødeste Immanuel,
Din Død ei spildes paa min Sjel!

Din Dødsens Kamp og Angest=Sved
Lad komme mig til Salighed!
Lad dine rene Lemmers Baand
Mig frie af mine Fienders Haand!
3. Lad mig betænke al min Tid
Din Død og takke dig med Flid!
O lad det sødt husvale mig,
At du mig frelste naadelig
Og kaldte mig til Sjelefred
Og Himmeriges Herlighed!
4. Og naar den Time kommer da,
At Sjelen her skal skilles fra,
Da stat mig bi, o Jesu Christ!
Og vogt mig vel for Fiendens List,
At han med al sin Vold og Svig
Ei noget skal formaae mod mig!
5. Jeg er din Eiendom og Arv,
Du kjender bedst min Trang og Tarv;
Du har jo kjøbt mig med dit Blod,
Som du paa Korset flyde lod,
Thi kan du ei forlade mig,
Al min Fortrøstning staaer til dig.
6. Jeg dig befaler da min Sjel:
Bevar dens Tro og Tillid vel!
Den være i din Varetægt
Mod Helveds Magt og Mørkets Slægt!
Den er jo renset ved din Død,
Tag den da, Frelser, i dit Skjød!

Mel. Hjertelig mig nu længes.

578. O Ansigt, høit forhaanet
Med Blod og Saar og Vee!
O Hoved, tornekronet
Til Smerte, Spot og Spee!
O Hoved, som har været
Tilbedet idelig,
Men nu saa høit vanæret,
Vær hilset hjertelig!
2. Hvo turde saa bespytte
Det ædle Ansigts Pragt,

For hvilket sig maa flytte
Med Frygt al Verdens Magt?
Hvo har de blege Kinder,
De Øines Deilighed,
Hvis Lige man ei finder,
Saa skammelig tilredt?
3. Min Jesu, du est saaret
For min Ulydighed,
Jeg burde have baaret
Den Pine, som du led.
O se, her staaer jeg Arme,
Fortjente Vredens Riis:
Dig over mig forbarme,
Din Naades Glimt mig viis!
4. Jeg vil mig ei begive
Fra dig: tag mig ved Haand!
Jeg fast hos dig vil blive,
Naar du opgier din Aand;
Naar du aldeles blegner
I sidste Nød og Død
Jeg da mig dig tilegner
Og favner i mit Skjød.
5. Jeg takker dig af Hjerte,
Af ganske Sind og Sjel,
Min Frelser, for din Smerte:
Du vilde mig saa vel!
Lad mig, o Jesu Christe,
Ved Troen holde mig!
Naar Øinene vil briste,
Da lad mig døe i dig!
6. Naar jeg herfra skal vige,
Da vig du ei fra mig!
Og naar jeg ned skal stige
I Graven, viis mig dig!
Træd frem, saasnart mit Hjerte
Er klemt af Dødsens Nød,
Forkort min Angst og Smerte
For din den haarde Død!
7. Vær du mit Skjold, min Bue,
Naar jeg min Afsked ta'er!

Lad mig dit Ansigt skue,
Som det paa Korset var!
Jeg derved Seier vinder,
Og dig, som det sig bør,
Fast til mit Hjerte binder:
Vel den, saaledes døer!

Mel. Jesu, dine dybe Vunder.

579. Jesu, dine dybe Vunder
Og din smertefulde Død
Trøster mig i alle Stunder,
Udi Livs og Sjelens Nød;
Falder noget Ondt mig ind,
Strax jeg tænker i mit Sind
Paa din Pine, som forbyder
Mig at drive Skjæmt med Lyder.

2. Vil med Vellyst sig fornøie
Mit forvendte Kjød og Blod,
Strax dit Kors mig staaer for Øie,
Hjertet røres og gjør Bod.
Sætter Satan an paa mig,
Som mit Skjold jeg viser dig,
Dine Suk og Blodestrømme,
Strax maa han tilbage rømme.

3. Vil mig Verdens Lyst forlede
Hen paa Lastens brede Vei,
Hvor der kun er syndig Glæde,
Da, min Jesu, vender jeg
Øiet til den Byrde svar,
Som for mig du baaret har,
Og forgjæves Verdens Stemme
Frister til dit Ord at glemme.

4. Ja mod Alt, hvad Hjertet krænker,
Give dine Vunder Kraft,
Naar min Sjel i dem sig sænker,
Drager den ny Leve=Saft.
Din den himmelsøde Død
Hjælper mig i al min Nød,
Thi du Salighed mig bragte,
Da du Døden for mig smagte.

5. Jeg paa dig min Tro har grundet,
Du mig ene frelse kan,
Thi din Død har Døden bundet,
Saa den mig ei dræbe kan.
At jeg haver Deel i dig,
Redder og beskjermer mig,
Og din Naade mig har givet
At staae op til Lys og Livet.
6. Har jeg dig udi mit Hjerte,
Du Algodheds Kildespring,
Da jeg føler ingen Smerte
End i Dødens sidste Sting.
Ingen Fiende skader mig,
Naar jeg skjuler mig hos dig,
Døden alt er overvundet,
Livet har i dig jeg fundet.

Mel. Jesu søde Ihukommelse.

580. Gak under Jesu Kors at staae,
O kjære Sjel, og med Attraa
Oplad dit Øre og giv Agt
Paa hvad han har til Afsked sagt!
2. Han først for sine Fiender bad:
O kjære Fader, dem forlad;
Thi hvad de gjøre, veed de ei,
Og blinde gaae de Syndens Vei.
3. O Jesu, bed du og for mig!
Du seer, hvor blind og skrøbelig
Jeg her i denne Verden gaaer,
Men ved din Bøn jeg Styrke faaer.
4. Han derpaa til sin Moder saae,
Hvor jammerfuld hun monne staae,
Som stødt igjennem Sjel og Liv
Med Morder=Sværd og Dræbe=Kniv.
5. En anden Søn han hende gav
Til Lindring, Trøst og Støttestav:
Johannes, tag dig hendes Sag,
Som Moders, an fra denne Dag!
6. Om jeg, o Jesu, og skal staae,
Forladt, forhadt, med Korset paa,

Ja venneløs blandt Røv og Ran,
Send et Guds Barn, som taer mig an!

7. Den Røver, som sin Synd fortrød,
Fik Livets Trøst i Dødens Nød:
I Paradiis, jeg siger dig,
Idag du være skal med mig!

8. Lad mig og i min sidste Stund
Faae Trøst, o Jesu, af din Mund!
O lad mig daglig bedre mig
Og vinde Lod i Himmerig!

9. Det fjerde Ord var gyseligt,
Og aldrig hørte Himlen sligt:
Min Gud, min Gud! hvi haver du
I denne Nød forladt mig nu!

10. For min Skyld blev du saa forladt
En liden Stund i Dødens Nat,
At aldrig jeg forlades skal
I Dødens dybe Skyggedal.

11. Al Verdens Synder bar Guds Lam,
Og Vredens Ild udtæred ham:
Mig tørster, sagde han, og fik
Af Edike saa suur en Drik.

12. Thi har jeg Trøst i Hjerterød,
At jeg en evig Glædesflod
For din den sure Drik skal faae
Fra Livets Frydestrøm og Aa.

13. Da sagde han: det er fuldbragt!
Et bedre Ord blev aldrig sagt:
Opfyldt er Lov og Propheti,
Forbandelsen er nu forbi.

14. Hans sidste Ord det var et Raab,
Saa fuldt af Livets store Haab;
Han sagde: Fader, i din Haand
Befaler jeg min Sjel og Aand!

15. Det Ord, det Ord sig trænger ind
Udi mit Hjerte, Sjel og Sind:
O blev det og det sidste Ord,
Jeg tale skal paa denne Jord!

Mel. Jesu, dine dybe Vunder.

581. Skriv dig, Jesu, paa mit Hjerte,
O min Konge og min Gud!
At ei Vellyst eller Smerte
Dig formaaer at slette ud!
Denne Indskrift paa mig sæt:
Jesus udaf Nazareth,
Den Korsfæstede, min Ære
Og min Salighed skal være.

Mel. Jesu, dine dybe Vunder.

582. Ak, hvorledes skal jeg skue
Alles Liv at være død,
Livsens søde Himmeldrue
At behøve Jordens Skjød,
Guds og alle Engles Lyst,
Alle arme Syndres Trøst,
Udi Graven at nedsættes!
Aldrig det af mig forgjættes.

2. Denne Sag sig burde sænke
Ned i Hjertets dybe Rod,
Og vi alle burde tænke,
At vi nu ved Graven stod
Og besaae hans Jordefærd,
Alle tage sig det nær.
Hvorfor skal den mørke Hule
Dog saa kjær en Frelser skjule?

3. Jeg og du er Aarsag bleven,
At Guds eget Hjerteblad
Blev ham som af Brystet reven
Til at gaae i Dødsens Bad.
For vor Syndebrøde, som
Kaldte over os Guds Dom,
Kom hans Søn herned at lide,
For vor Salighed at stride.

4. O, hvor høit man skulde agte
Jesu Marter, Død og Blod,
Hvor vemodelig betragte
Den med Graad, med Bøn og Bod;

Men der findes dog saa Faa,
Som vil i hans Fodspor gaae,
De vil ikke Korset bære
Og dog sande Christne være.
5. Hører, lader Eder raade
Under Saligheds Forliis!
Regner ikke Jesu Naade
Mere for saa liden Priis!
Slipper Verdens usle Lyst,
Følger Jesu søde Røst!
Beder, han vil sig forbarme!
Favner ham med Troens Arme!
6. O, for Troende hvor yndig
Er vor Jesu dyre Død!
O, hvor liflig, kraftig, fyndig,
Naar man er i Sjelenød
Og da fuld Forløsning faaer
Ved vor Jesu Blod og Saar!
Det er ret et Himmerige,
Som har aldrig havt sin Lige.
7. Nu er Graven mig en Glæde,
Hvor jeg ret skal hvile mig;
Saa vil jeg ei mere græde,
Fordi man begraver dig;
Thi du blev dog ikke død,
Men du Dødens Porte brød
Og fordrev alt Gravens Mørke
Ved din Guddomskraft og Styrke!

Mel. Herre, jeg har handlet ilde.

583. Stille, Hjerte, vær nu stille!
Slaa nu rolig i min Barm!
Verdens Støi dig ei forvilde,
Luk dit Øre for dens Larm!
Lad os gaae, hvor Graven vinker,
Straalen gjennem Natten blinker!
2. Ja, i stille Aftentimer
Lad til Jesu Grav os gaae,
Medens Bedeklokken kimer,
Knæle, hvor vor Frelser laae,

Synge saa med dæmpet Stemme
Om den Fred, som der har hjemme!
3. Ak, saa vidt som Øiet skuer,
Grav ved Grav paa Jorden staaer:
Ned til disse lave Tuer
Livets Vei i Støvet gaaer.
O, maa ikke Hjertet bløde
Ved at boe imellem Døde!
4. Verden leer og vil forglemme
I sin Lyst, at Kjød er Hø.
Altid dog en Alvorsstemme
Hvisker lønlig: du skal døe!
Syndens Barn, du skal nedstige
Til din Arv i Dødens Rige!
5. Blandt de mange sorte Grave
Glimter Lys dog over een:
Det er hist det lille, lave
Gjemmested for Jesu Been!
Der, hvor han i Døden blunded,
Har mit Hjerte Livet fundet!
6. O, det er saa sødt at dvæle
Ved den kjære Jesu Grav!
Her jeg vil med Lovsang knæle,
Takke ham for hvad han gav,
Til hans Grav mit Hoved hvile:
Over Graven Stjerner smile.
7. Ja, din Død, o Jesu milde!
Overvandt min Synd og Død.
Derfor er mit Hjerte stille,
Fyldt med Livets Glæde sød!
O jeg skal ved dig opstige
Til min Arv i Himlens Rige.

4. Jesu Opstandelse.

Mel. Fryd dig, du Christi Brud.

584. Op, Sjel, bryd Søvnen af,
Og see til Jesu Grav!

Han lagdes ned med Jammer
I Dødens Sovekammer,
Men han stod op med Ære:
Hans Navn velsignet være!

2. O prægtig Morgenglands,
Som overgaaer al Sands!
Guds Søn, vor Sol, er oppe,
Og gjennem Dødens Troppe
Har kjæmpet sig med Ære:
Hans Navn velsignet være!

3. O salig Paaske-Dag!
Nu har vi vunden Sag!
Langfredags bittre Minde
Maa nu saa sødt hensvinde;
Thi Jesus vandt med Ære:
Hans Navn velsignet være!

4. Med Qvinderne vi vil
Vor Salve lave til,
Al Kjærlighed ham yde,
Som skal af Hjertet flyde
Med Tro og Tak og Ære:
Hans Navn velsignet være!

5. Bort, du beseglede' Steen,
Som gjemte Jesu Been!
Du kan ham ei indlukke,
Guds Søn ei saa vil bukke;
Du og hans Kraft skal lære:
Hans Navn velsignet være!

6. Hver Hjertesteen nu skal
Med al Bekymrings Qval
Ved Jesu Seier vige;
Thi Død og Mørkets Rige
Er ødelagt med Ære:
Hans Navn velsignet være!

7. O kjære Sjel, stig op
Mod Himlens Stjernetop,
Triumph og Lov at sjunge
Med Hjerte, Mund og Tunge:
Dig, Jesu, Dig skee Ære,
Dit Navn velsignet være!

8. Trods dig, du Dødens Braad!
Du mistet har din Od.
Trods, Helvede, din Grube!
Trods Satans Morder-Strube!
I tabte med Vanære:
Guds Navn velsignet være!

9. Ei frygter jeg nu Død,
Ei Gravens kolde Skjød.
Mit Støv vil Jesus vække
Og herlig overdække
Med Himmelglands og Ære:
Hans Navn velsignet være!

10. O Jesu, lad mig saa
Af Syndens Grav opstaae,
Jeg møde kan med Glæde
Hist for dit Ære-Sæde
Og evig Tak frembære
Med Engle-Priis og Ære!

Mel. Nu velan, vær frisk tilmode.

585. Som den gyldne Sol frembryder
Gjennem den kulsorte Sky,
Og sin Straaleglands udskyder,
Saa at Mulm og Mørke flye:
Saa min Jesus af sin Grav
Og det dybe Dødsens Hav
Opstod ærefuld af Døde
Imod Paaske-Morgenrøde!

2. Tak, o store Seierherre!
Tak, o Livsens Himmelhelt,
Som ei Døden kunde spærre
I det helvedmørke Telt!
Tak, fordi at du opstod
Og fik Døden under Fod!
Ingen Tunge kan den Glæde
Med tilbørlig Lov udqvæde!

3. Jeg kan finde i mit Hjerte,
At min Sjel har Trøst deraf,
Som kan lindre al min Smerte,
Naar jeg mindes kun din Grav,

Og betænker, hvor du laa
Udi Dødens mørke Vraa,
Og stod op med Kraft og Ære:
Hvad kan større Glæde være!

4. Ligger jeg i Syndens Veie,
Ligger jeg i Armod ned,
Ligger jeg paa Sygdoms Leie,
Ligger jeg i Usselhed,
Ligger jeg fortrængt, forhadt,
Og af Verden reent forladt,
Skal jeg Huus i Graven tage,
O her er dog Haab tilbage!

5. Synd og Død og alle Pile,
Som af Satan skydes kan,
Ligge brudte ved din Hvile
Udi Gravens mørke Land.
Der begrov du dem og gav
Mig en sikker Trøstestav,
Og til din Opreisnings Ære
Jeg skal Seiers-Palmen bære!

6. Du til Livet mig skal vække,
Det er din Opreisnings Kraft!
Lad kun Jorden mig bedække,
Orme tære al min Saft,
Ild og Vand opsluge mig,
Dog jeg døer i Tro til dig,
At jeg skal til Liv opstande
Udaf Dødens grumme Lande!

7. Søde Jesu, giv mig Naade
Ved din gode Hellig-Aand,
At jeg saa min Gang kan raade
Og veiledes ved din Haand,
At jeg ei skal falde hen
Udi Dødens Svælg igjen,
Hvoraf du mig engang rykte,
Da du Døden undertrykte!

8. Tak for al din Fødsels Glæde!
Tak for dit det Guddoms-Ord!
Tak for Daabens hellig' Væde!
Tak for Naaden paa dit Bord!

Tak for Dødens bittre Vee!
Tak for din Opstandelse!
Tak for Himlen, du har inde!
Der skal jeg dig see og finde!

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

586. I Døden Jesus blunded,
I Graven lagdes ned,
Har dog nu overvundet
Al Dødens Bitterhed;
Nu rinder op saa klar
Den Sol med Lys og Glæde,
Som i sit Jordeklæde
Saa slet formørket var.

2. I Gry, ved Engles Styrke,
Blev Stenen væltet hen,
Af Gravens Sted hint mørke
Opstod vor Sjeleven!
Seer, I Blodtørstige,
Som Jesum nys ombragte,
Som ham paa Korset strakte,
Seer Jesum levende!

3. Med Lov vor Mund udbryder
Om Jesu Herlighed;
Det hele Land sig fryder,
Fordi hans Ord er skeet.
Sit Løfte holdt han vist,
Thi sjunger alle Munde
Af dybe Hertensgrunde:
Tak ske dig, Herre Christ!

4. Alt det, du vilde lide,
Din Død, dit Blod, din Sved,
Din Sjeleangst og Qvide,
Var for vor Salighed!
Vi Seier fik ved dig,
Thi ville vi nu møde
For dig og sammenstøde
Med helligt Seiersskrig!

5. O store Seier=Herre,
Som Fiendens hele Magt,

Dit Frelsernavn til Ære,
Har under Fødder lagt!
Hjælp os at kjæmpe saa,
At naar vor Strid har Ende,
Vi Palmer kan i Hænde
Og Seiers-Krone faae!

Mel. Med Sorgen og Klagen hold Maade.

587. O kjæreste Sjel, op at vaage!
Thi Dødens og Helvedes Taage
Ved Frelserens Død er forsvunden,
Og Seieren evig er vunden.
2. Bort Synder og Laster og Lyder!
Fremskinner, I hellige Dyder!
Thi Jesus vil Hellighed have,
At vi vore Synder begrave.
3. Hver rense sin Suurdeig af Hjerte
Med Graad og med Angerens Smerte,
At nyt det for Herren kan være,
Et usyret Brød til hans Ære!
4. Et Offerlam for os er blevet
Til Slagterbænk ynkelig drevet:
Vor Jesus, vor Glæde og Ære,
Han vilde vort Paaskelam være.
5. Men op stod den Herre med Seier
Og Riget og Magten han eier;
For ham vi med Psalmer udbryde,
Og Trods vi nu Døden tør byde.
6. Gid Reenhed vort Hjerte da smykke!
Gid Sandhed i Sindet maa bygge!
Saa skal vi fra Mørket udtræde
Og Paaskefest holde med Glæde!

Mel. Jeg veed et evigt Himmerig.

588. Hvor lifligt er det dog at gaae
Med Jesu Ord i Munde,
Hans Liv og Død at tænke paa,
Og alt hans Værk begrunde!
2 De Herrens to Disciple fik
Stor Trost og Fryd i Hjerte,

Da fra Jerusalem de gik
Til Emmaus med Smerte!

3. Om Jesu Kors, hans Død og Grav
Var deres Vandrings Tale,
Som dem et Smerte-Minde gav,
Det ei de kunde svale.

4. Men Jesus var i denne Nød
Dog ganske nær tilstede,
Og han, de tænkte nu var død,
Var standen op med Glæde.

5. Men Blindhed dem i Øine sad
Og de ham ikke kjendte,
Skjøndt han om sig hvert Skriftens Blad
Til Grundforklaring vendte.

6. Dog mærked de en Himmelglød,
Som deres Hjerte rørte,
Da om sin Lidelse og Død
Han Skriftens Ord udførte.

7. Saa blev han hos dem, som de bad,
Der det mod Aften lakked,
Og kjendtes af dem, da han sad
Og Brødet brød og takked.

8. O Jesu, o du veed, jeg gaaer,
Din Pilegrim og Borger,
I disse korte Verdens Aar,
Fuld af de tusind Sorger.

9. Dig vandrer jeg saa gjerne med,
Opstandne Jesu milde!
Til Himlen jeg i dine Fjed
Saa gjerne følge vilde!

10. O følg dog med, jeg slipper ei!
O drag mig, naar jeg ikke
Saa fyrig er paa Himlens Vei
Hvor Torne Foden stikke!

11. Maaskee min Aftenstund er nær,
I Ungdom eller Alder:
O bliv dog hos mig, favn mig her,
Naar jeg ved Døden falder!

12. Da skal jeg klart, o Jesu kjær,
Dig og din Fader kjende;

Saa gid da kun min Vandringsfærd
Var kommen vel til Ende!

Mel. Kommer til mig sagde Guds Søn.

589. Har Sorg og Frygt mit Lys udslukt,
Og er for Glæden Døren lukt
I mørke Hjertekammer,
O Frelser! til bekymret Sind
Du gaaer ad lukte Døre ind
Og ender al min Jammer.

2. Du bringer Lys, du bringer Fred,
Du bringer Haab og Kjærlighed,
Du bringer Trøst i Nøden;
Korsnaglet Haand udrækker du,
Jeg troer og kommer dig ihu
I Livet og i Døden.

3. Opstandne! naar jeg dig kun seer,
Ei sørger jeg og frygter meer,
Hvad end jeg her skal lide:
De største Sorger blev mig smaa,
Naar dine Naglegab jeg saae
Og Vunden i din Side!

4. Men ak, er Lyset længe slukt,
Ak, er fra dig jeg udelukt,
Og skuer ei dit Komme:
O, lær mig troe, hvad ei jeg saae,
Og trygt dit Ord at stole paa,
Til Savnets Tid er omme!

5. Engang du og hos mig vil staae;
Min Sjel du ogsaa tænker paa,
Jeg skal din Aand annamme,
Og i dit Rige, i din Fred,
Jeg skue skal din Herlighed
Og evig Priis dig stamme.

5. Jesu Himmelfart.

Mel. Om Himmeriges Rige saa ville vi tale.

590. Min Sjel og Aand, opmuntre dig,

Og se nu ind i Himmerig,
Hvor Jesus han opstiger!
Siig til ham, hvad du mest attraaer,
Og se, du Troens Vinger faaer,
Saa efter ham du higer
Og i den Glæde kiger!

2. Den Sky, som ham af Syne tog,
Den følger jeg, og tænker dog,
Den skal ham ei bedække,
Jeg jo kan trænge til ham ind
I Tro, i Haab, i Sjel og Sind;
Han skal mig Haanden række,
Min Andagt at opvække.

3. I hvideklædte Vidner, som
Stod hos, der til sit Herredom
Min Jesus saaes opfare,
I minde mig, jeg op skal staae
Og frem i hvide Klæder gaae,
Naar han mig vil forklare
Blandt Himlens Engleskare.

5. Til Himmels foer mit Hoved hjem,
Jeg, paa hans Legeme et Lem,
Vil glad i Aanden være,
At jeg engang og komme kan
Til Himmelens det lyse Land,
Og Seiers-Krandsen bære
Til Jesu Christi Ære!

5. Jeg veed og i mit Hjerte troer,
At, som han op til Himmels foer,
Han saa igjen skal komme.
O kom da, søde Jesu, kom
Og aabne Himlens Helligdom
For alle dine Fromme:
O gid den Tid var omme!

6. O Verden, hav du da god Nat!
I Himlen er mit Hjertes Skat,
Jeg vil fra Jorden stige.
Din Lyst, dit Guld, din Ære ei
Skal hindre mig paa denne Vei;

Farvel, vil jeg dig sige,
Kom, søde Himmerige!

Mel. Udi din store Vrede.

591. Idag skal Alting sjunge,
Hvad Hjerte har og Tunge!
Basun og Psalter, frem!
Se, se, hvor Jesus farer
Med Seraphimers Skarer
Igjennem Skyen hjem!
2. O, se den Engle-Vrimlen
Omkring Guds Stol i Himlen
Ved Lyden af hans Trin!
Den Gamle udaf Dage
Selv reiser sig at tage
Imod sin Benjamin.
3. Sid hos min høire Side!
Sid, siger han, du Blide!
Al Verdens Liv og Sol!
Guds Hær med Lovsangstoner
Og alle Ældstes Kroner
Sank ned for Lammets Stol.
4. Hvad gjør du her tilbage?
Far efter ham saa fage,
Som Duen fløi, min Aand!
Far hen at see den søde
Guds Søn, som for dig døde,
Med Almagts-Spir i Haand!

Mel. Til Jorden kom du blid og from.

592. Drag, Jesu, mig
Op efter dig,
Saa følger jeg med Længsel,
Siden du, o Jesu, gik
Ud af Verdens Trængsel.
2. Drag, Jesu, mig
Op efter dig
Fra Verdens Myretue,
At jeg ikke mere skal
Al dens Jammer skue!

3. Drag, Jesu, mig
Op efter dig
Med Zions Brudeskare;
Thi jeg kunde ellers let
Vild i Verden fare.

4. Drag, Jesu, mig
Op efter dig
Til Himlens Frydebolig;
Verden er for dine Børn
Vildsom og urolig.

5. Drag, Jesu, mig
Op efter dig,
Til Himlen op at fare,
Der at staae med Frydesang
I Guds Børneskare!

Mel. Min Sjel nu lover Herren.

593. Naar jeg i Verdens Møie
Maa mangen Gang bedrøvet gaae,
Saa seer jeg i det Høie
Guds Himle aabne for mig staae;
Den Trængsel, jeg maa lide,
Slet intet sige vil,
Saalænge jeg kan vide,
At Gud mig hører til;
Thi hvad er Verdens Plage
Mod Kronen, vi engang
Af Jesu Haand skal tage
I Englechor og Rang!

2. Halleluja, vort Hoved
Sig hos Guds høire Haand har sat,
Tilbedet og høilovet
I alle Himle Dag og Nat!
I saadant Herresæde
Vort Kjød og Blod jeg seer;
Thi maae vi vel os glæde
Og aldrig sørge meer;
Nu alle Rigers Rige
Vor Broder forestaaer,
Som veed saa vel at sige

Af hvert vort Hjertesaar!
3. Saa priser, alle Skarer,
Den Herlighedens Herres Magt,
Som op til Himmels farer,
Sin Hjord at tage der i Agt!
Nedfalder og tilbeder
Hans Godhed, hvad I kan,
Som os et Sted bereder
I Himlens Frydeland!
Der skal i evig Glæde,
O Jesu, dig vi see:
O, hvilket Ære=Sæde!
O, maatte snart det skee!

6. Den Hellig=Aands Sendelse.

Mel. Fra Himmelen høit komme vi.

594. Nu nærmer sig vor Pintsefest:
O Hellig=Aand! vær du vor Gjæst,
Du, som, en evig, mægtig Gud,
Fra Fader og fra Søn gaaer ud!
2. Kom, Hellig=Aand, og Vidne giv
I mig, at Jesus er mit Liv,
Og at jeg intet Andet veed
End ham til Fred og Salighed!
3. Kom, Sandheds Aand, og led du mig
Paa Sandheds Veie rettelig,
At aldrig jeg fra Troens Grund
Et Haarsbred viger nogen Stund!
4. Jeg uden dig ei kjende kan
Min Gud og søde Frelsermand:
Lad derfor dine Straaler mig
I Hjertet falde idelig!
5. I Kors og Kummer, Trang og Nød,
I Fare, Fristelse og Død
Til Trøster du mig given est,
Min Tarv du kjender ogsaa bedst!
6. Om derfor jeg med Korset paa

Skal gjennem Verdens Torne gaae
Til Himmelen og Livsens Land,
Dog est du med, min Trostermand!
7. Du viser og, hvor Kronen mig
Er henlagt udi Himmerig,
Hvor evig Glæde jeg skal faae
Og stedse for Guds Ansigt staae.
8. O, Hellig-Aand, o søde Gud!
Saa styrk mig til at holde ud,
Opvarm mig med din Naades Glød,
Og gjør mig trøstig til min Død!

Mel. Fader vor udi Himmerig.

595. Klar op, min Sjel, gjør dig beredt
At nyde Aandens Lys og Fred!
Vor Pintsefest vi holde nu,
Som bringer Herrens Folk ihu,
At Ja og Amen er hvert Ord,
Han taled til os her paa Jord.
2. O Hellig-Aand, o sande Gud,
Du, som fra Evighed gaaer ud
Fra Faderen og fra hans Søn!
Du gjorde denne Fest saa skjøn,
At hele Verden fik derved
Oplysning til al Salighed.
3. I Tungers brændende Gestalt
Du paa Apostel-Skaren faldt,
Strax Jesus dem paa Tungen laa,
De kunde tale og forstaae
Hvert Tungemaal, hvorhen de kom,
At brede ud hans Herredom.
4. Almægtig Lue, fald og ned
Og tænd mig an i Kjærlighed!
Jeg til dig gaaer med Hjertesavn
Og beder dig i Jesu Navn:
O, tryk mig til din Guddoms-Barm,
Og gjør mig ved din Naade varm!
5. O Guddoms-Sol, lad i din Glands
Mig vandre frem med Aandens Sands,
Saa det i Livet kjendes kan,

At du har klaret min Forstand!
Ja hvert mit Fjed og Fodetrin
Lad lyse af dit Naadeskin!
6. Naar saa det er mod Dødens Nat,
Da hjælp min Sjel, o ædle Skat,
At den i Fred fra Verdens Land
Til Paradiis henfare kan,
Hvor den i Gud sin Hvile faaer
Til Evighedens Samlings-Aar!
7. Da skal vor Høitid ret angaae,
Naar Sjel og Legem sammen naae,
Og vi skal udi Glæde see
Een Guddom i Personer tre,
Og Himlene gjenlyde da
Af et saa sødt Halleluja!

Mel Af Høiheden oprunden er.

596. O Hellig-Aand, kom til os ned,
Din Bolig du i os bered
Ved Ordets Lys og Stjerne!
Du Himmel-Lys, som mørknes ei,
Giv, at vi Sandheds Himmel-Vei
Ved dig maa følge gjerne!
Dit Skin
Hvert Trin
Os ledsage
Og forjage
Mørkets Tanke,
Naar den i vor Sjel vil vanke!
2. Giv Kraft og Virkning ved dit Ord,
Som Gud os sendte ned paa Jord,
Lad det som Lyset brænde,
At vi Gud Fader og Guds Søn
Og dig, vor Skat og store Løn,
Maae ret i Sandhed kjende!
Giv Tro!
Giv Ro!
Lær os haabe,
Hjælp at raabe:
Abba Fader!

Borttag fra os, hvad du hader!
3. Stat du os paa vor Vandring bi,
Før du os selv paa rette Sti,
Lad Foden ikke glide!
Giv i vort Løb Bestandighed,
Lær os vort Kors i Herrens Fred
Taalmodelig at lide!
Trøst selv
Vor Sjel
I dens Fængsel!
Lad dens Trængsel
Aldrig mægte,
At vor Gud vi skulle nægte!
4. O dyre Balsom, ædle Saft,
Du os al overflødig Kraft
I vore Hjerter give,
Naar vore Fienders Pileskud
Vil os til Striden fordre ud,
At vi maae stærke blive!
Vor Sjel
Fyld vel,
At de Plager,
Som den nager,
Kan forsvinde,
Og vi Lægedom maae finde!
5. Lad os i Troens Hellighed
Opnaae vort Lives Maal og Med,
Og giv os denne Naade,
At vi herefter kjende maae,
Hvor vi umulig kan bestaae,
Om Kjødet skulde raade!
Led du
Vor Hu!
Kjærlig sanke
Du vor Tanke
Mod det Høie!
Du til Gud vort Hjerte føie!

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt.

597. O Lue fra Guds Kjærlighed!

O Viisdom fra det Høie,
Som faldt paa dine Vidner ned,
Opklar vor Troes Øie!
Om Ordets Lys vi samles her:
Viis os, at Christi Løfte er
Et evigt Ja og Amen!
O Himmelfarne Frelsermand,
Som throner ved Guds høire Haand,
Velsign os Allesammen!

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

598. Gud Hellig-Aand, i Tro os lær,
Vor Frelsermand alene
Af Hjertet ret at have kjær
Og ærlig ham at tjene,
Saa vi mod Dødens Grumhed maae
Udi hans dybe Vunder faae
Den Frelse, han fortjente!

2. Hjælp, at din sunde Lærdoms Kraft
I Hjertet trolig gjemmes,
Af Ordets Brød og søde Saft
Vor Salighed lad fremmes!
Ja gjør os ret fra Synden død,
Og nye igjen til Himlen fød,
I Troen Frugt at bære!

3. Naar Liv og Aande vil forgaae
I Dødens bittre Stunde,
O at vi da din Virkning saa
I Hjertet føle kunde,
At vi vor Sjel med god Forstand
Befale maae i Jesu Haand,
Til evig Ro at gjemmes!

Mel. Af dybeste Nød lader os til Gud.

599. O Hellig-Aand, du Skat saa skjøn,
Som gjør os evig rige,
Du, som med Fader og med Søn
I Guddomsmagt er lige,
Og gaaer saa fra dem begge ud,
Fra Evighed en mægtig Gud,

Som alle Christne prise!

2. Med Bøn vi falde dig til Fod:
O lær du os, alene
Af ganske Hjerte, Hu og Mod
Vor Frelsermand at tjene,
Og ham i al vor Kamp og Nød
For Herre over Liv og Død
At kjende og at ære!

3. Gjør du vort Liv og Vandel ny
Og vore Hjerter rene!
Hjælp os Forargelser at sky
Og tjene Herren ene,
At vi kan Jesu Christi Tro
For Verdens Børn, som hos os boe,
Ved christen Idræt vise!

4. Din Naades Dug lad til enhver
Guds Kirkes Lem nedflyde!
Lad hver en Sjel, som saaret er,
Den søde Salve nyde!
Giv Kraft i Korsets haarde Tid,
Lad Kjærlighed i al vor Id
Imod vor Næste vises!

5. Giv Styrke og et freidigt Mod
At træde mod vor Fiende,
At vi mod Verden, Kjød og Blod
Og Satan Seier vinde!
Naar Døden løser Livets Baand,
Lad Sjelen gjemmes i din Haand
Og Støvet rolig hvile!

Mel. Et Barn er født i Bethlehem.

600. Fra Himlen kom den Hellig-Aand,
Den Hellig-Aand,
Og løste Jordens Tungebaand!
Halleluja! :,:

2. Han kom som Jesu Christi Tolk,
Som Christi Tolk,
Med Tunger ny' til alle Folk.
Halleluja! :,:

3. Han kom med Ild og Kraft fra Gud,

Med Kraft fra Gud,
Til alle Herrens Sendebud.
Halleluja! :,:
4. Hvor frit de tale trindt paa Jord,
Frit trindt paa Jord,
Der Aand og Liv er Jesu Ord.
Halleluja! :,:
5. Der mærker Øret Herrens Røst,
Ja Herrens Røst!
Der føler Hjertet Aandens Trøst.
Halleluja! :,:
6. Der Sjelen seer i Speilet klart,
I Speilet klart,
Sin Frelsers Glands og Himmelfart.
Halleluja! :,:
7. Der skaber og til Herrens Priis,
Til Herrens Priis,
Guds Aandepust et Paradiis.
Halleluja! :,:
8. Der er Guds Stad og Huus paa Jord,
Og Huus paa Jord,
Med Herrens Bad og Herrens Bord.
Halleluja! :,:
9. Der løfter sig en Lovsang ny,
En Lovsang ny,
Paa Englevinger høit i Sky.
Halleluja! :,:
10. For Ild og Kraft og Lys og Fred,
Og Lys og Fred,
Da synger Christi Menighed:
Halleluja! :,:
11. Da holder med sin høie Gjæst,
Sin høie Gjæst,
Guds Folk en liflig Pintsefest.
Halleluja! :,:

7. Kirken og dens Naademidler.

(Ordet og Sacramenterne).

Mel. O Jesu, for din Pine.

601. Fra hver en Jordens Ende
Guds Aand forsamle skal
Dem, som Guds Ære kjende,
Ei Nogen tæller deres Tal!
2. Et Tempel har han bygget
Med Grund i Jesu Blod:
Det faaer ei Fienden rygget,
Det dertil har for stærk en Fod!
3. Hvo Jesum monne savne,
I Kirken skal med Tro
Ham søge og omfavne
Og finde Hjertens Trøst og Ro.
4. Der vil han stedse blive
Forklaret i sit Ord
Og Liv i Daaben give
Og Næring ved sit Naadebord.
5. Der vil han Sjele løse
Af alle Syndens Baand,
Der vil han ømt udøse
Sin Trøst i hver bekymret Aand.
6. Jeg takker Dig af Hjerte,
Min Jesu, inderlig,
At du mig naadig lærte,
Hvor jeg nu ret skal finde dig!
7. O hjælp mig, at jeg trolig
Dig søger meer og meer
Og i din Kirkebolig
Dig altid bliver ganske nær!

Mel. Jeg véed et evigt Himmerig.

602. O Sjælehyrde, Gud og Mand!
Hvo kan dog ret udgrunde
Din Kjærlighed, som trindt om Land
Maa prises alle Stunde!
2. Du havde Himlens Herredom

I evig Arv og Eie,
Mod hvilken Verden om og om
Slet Intet kunde veie.
3. Da klædte du dig i vort Kjød,
En Tjener her at være,
Og undergav dig Nød og Død
For Mennesket at ære.
4. Du fandt din arme Hjord udi
Elendighed og Vaade,
Da hegnede du flux en Sti
Udaf din store Naade!
5. Didhen du kaldte hver og een,
For der dem at bevare
Fra Fiende-Vold og Sjele-Meen,
Fra Synd og Dødens Fare.
6. Jeg kom og ind, og strax fornam
Jeg af dit Ord med Glæde,
At du, uskyldige Guds Lam!
Var Døren at indtræde.
7. Den Hellig-Aand, Dørvogter der
For Fattige og Rige,
Oplukker villig for Enhver,
Som ret derind vil stige.
8. Jeg der saa frit gaaer ud og ind
Og finder Sjeleføde,
Som himmelsk qvæger Aand og Sind
Og lægger Synden øde.
9. Dørvogteren mig passer paa
Og kraftelig mig minder,
Om jeg udaf min Vei tør gaae,
Min Salighed til Hinder.
10. Her kan jeg udi Fryd og Fred
Din Kirkes Gode nyde
Og siden i din Salighed
Evindelig mig fryde.
11. Ja her jeg seer en aaben Dør
Til Himlens Æres-Throne,
Jeg seer, det jeg ei vidste før,
En uforgjænglig Krone,
12. En Krone, som mig hen er lagt

Udi Guds eget Gjemme;
Paa den min Sjel har nøie Agt:
Gid jeg den aldrig glemme!

Mel. O Jesu, for din Pine.

603. Een Gud og Alles Fader!
Er Christi Kirkes Raab,
Eet Livets Væld os bader,
Og eet er vore Sjeles Haab!
2. Een Røst fra sanddru' Munde,
Een Aand i Kirkens Røst,
Een Fred, hvortil vi stunde,
Een Tro med een livsalig Trøst!
3. Een Kjærlighed, een Længsel,
Een Kamp for Palmen hist!
Een Udgang af al Trængsel,
Eet evigt Liv i Jesu Christ!

Mel. Fader vor udi Himmerig.

604. Hvor seer det ud i Verdens Ørk!
Hvor den er fæl og kold og mørk!
Had, Vrede og Misundelse
Har dækket Verden som en Snee.
Man neppe meer at nævne veed
Den broderlige Kjærlighed.
2. Men skjønt det er saaledes fat
Blandt denne Verdens Torn og Krat,
Saa har dog Gud i Himlen her
Paa Jorden dem, som har ham kjær,
Et Gosen i Ægyptens Land,
Hvor intet Mørke herske kan.
3. Det er Guds sande Israel,
Som baade troer og lever vel,
En Slægt af Gud ved Ordet født,
En deilig Brud i Naadens Skjød,
Paa Jorden en forborgen Skat,
Og dog et Lys i Verdens Nat.
4. Det er Guds egen Slægt og Art,
Som ikke agter det for svart,
At gjøre deres Fiender Godt

Og derfor gjerne lide Spot;
Thi just i saadan Kjærlighed
De følge deres Frelsers Fjed.
5. Men det er ret det Tegn, hvorpaa
De ufeilbarlig kjendes maae,
At de med Brodersind især
Hverandre have hjertekjær.
Paa dette visse Mærke man
Vor Jesu Brødre kjende kan.
6. Hver Green fra Jesus har sin Kraft,
Om ikke ligemegen Saft,
Som Forskjel er paa Sted og Tid,
Paa hvers Erfarenhed og Flid,
Dog ere Alle Eet i Gud
Og følge Kjærlighedens Bud.
7. I Bygning sættes Steen paa Steen,
De blive alle som til een,
De store jævnes med de smaa,
At de mod Ild og Vand bestaae!
Saa samles alle Frommes Sind
Og vies til Guds Tempel ind.
8. De Stærke med de Svage gaae,
De Rige med de Arme staae,
Erfarne med Lemfældighed
Veilede dem, som Mindre veed,
At Alting passer sig saa net,
Naar Alles Kræfter samles ret.
9. O Jesu, du som kom herned,
At stifte Fred og Kjærlighed!
Udbred dit Rige vidt og bredt,
Forbind os Alle ret til Eet,
At vi med dig og Dine maae
Til evig Tid i Samfund staae!

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

605. O kjære Sjel, luk op din Mund!
Din Tunge bør sig røre
Med Tak udaf dit Hjertes Grund,
At Gud nu ret kan høre,
Hvor du vil takke inderlig

For Ordet, som han sendte Dig!
O se, hvad du kan gjøre!

2. Hvor kan vi noksom skjønne paa
Og værdelig begrunde,
At Verden, som i Synden laa,
Gud vilde naadig unde
Sit Saligheds og Livsens Ord,
Ja Daaben og sit Nadverbord,
Hvorved den frelses kunde!

3. Og at vi kan hans Naade see,
Han Lærere os sender:
Hans Ord og Sacramenterne
De har i Mund og Hænder,
Og med Formaning til Enhver
De byde frem hvad Herrens er.
Vel Den, som dette kjender!

4. Det Embede saa værdigt er,
Gid vi det aldrig savne,
Men Ordet, som de tjene her,
I Aanden kjærlig favne,
Og leve saa i Herrens Fred,
Med frelst og glad Samvittighed,
Til vi i Himlen havne!

5. Gid Jesu Glæde i os boe,
Og Bønnens Aand os røre,
At vi vor Gud med Fryd og Ro
Taksigelse kan gjøre,
Og aldrig staae hans Aand imod,
Men troe hans Ord af Hjerterod,
Det elske, ære, høre!

6. Giv os, o Gud, din Hellig=Aand,
Hvorved vi ret kan prøve
Hver Lærdom og med god Forstand
Os i den sande øve,
Ja skye al Ondskabs Skam og Skin,
At ei, i usund Lærdoms Trin,
Vi skulle dig bedrøve!

7. Men Fredens Gud i Kjærlighed
Os saa tilsammen binde,
At, Eet i ham, vi blive ved

I Ordet Kraft at vinde,
Saa Sjel og Aand og Legem maae
Paa Christi Dag fuldkomne staae,
Guds Salighed at finde!

Mel. Herre Jesu Christ, dig til os vend.

606. O Herre Christ, dig til os vend,
Din Hellig=Aand ned til os send,
Med Kraft og Naade os regjer,
Og Sandheds Vei os Alle lær!
2. Oplad vor Mund, din Lov udbred,
Til Andagt Hjertet vel bered,
Forøg vor Tro, styrk vor Forstand,
At vi dit Navn ret kjende kan!
3. Indtil vi sjunge med Guds Hær:
Du hellig, hellig, hellig er!
Og skue saa dit Ansigt blid
I Himlens Lys til evig Tid.
4. Tak skee Gud Fader, Søn og Aand,
Eet i Fuldkommenhedens Baand!
Den hellige Treenighed
Skee Lov og Priis i Evighed!

Mel. Hjertelig mig nu længes.

607. Hvor liflig og hvor yndig
Er deres Fodders Lyd,
Som kraftig, klart og fyndig
Bebude Fred og Fryd,
Og vidne for de Arme,
Som føle Syndens Byld,
At Gud sig vil forbarme
For Jesu Pines Skyld!
2. Den Lov, som Gud har givet,
Er vel et herligt Bud,
Men giver Ingen Livet
Og fører ei til Gud.
Naar Giften jeg fornemmer
Af Kjødets onde Lyst,
Og Synden Hjertet klemmer,
Veed Loven ingen Trøst.

3. Den vil, at Sjelen efter
Guds Villie skal gaae,
Dog dertil ingen Kræfter
Hos Loven er at faae,
Den siger, vi skal høre
Den Gud, som os har skabt,
Men Evne det at gjøre
Har Sjelen ganske tabt.

4. Den Syndere kan vække
Med sine Tordenslag,
Samvittigheden skrække
Med Dommens store Dag,
Da Herrens Vrede brænder,
Hvor den er overtraadt;
Men naar man det erkjender,
Saa veed den ingen Raad.

5. Faae derimod vi Arme
Det Ord i Hjertet ind,
At Gud vil sig forbarme
Med meer end Fadersind
Og selv os gjøre rene
I Jesu dyre Blod
Og Livets Kraft forlene
Udi vor Hjerterod:

6. Da fri vi er og blive
Fra Lovens Tordensky,
Gud selv vil i os skrive
Sit eget Sind paany,
Hans Aand vil Hjertet sætte
I Kjærlighedens Brand
Og al vor Vandring rette
Til Himlens Frydeland.

7. Den Naade vil jeg prise
Til Døden inderlig,
I Gjerning vil jeg vise,
Hvad Gud har gjort mod mig;
Jeg vil ham evig tjene,
Men den Retfærdighed,
Han vilde mig forlene,
Er al den Pragt, jeg veed.

Mel. I Jesu Navn.

608. O Naadens Vaar,
Som løfterig og blid
Os evig rige Aandens Frugter spaaer
Og en gylden Høstetid!
Se, Jesus end,
Som vor troe Sjeleven,
Sin Himmelsæd, sit Ord,
I Hjertets Agerjord
Strøer atter rundelig,
Venter saa taalmodelig,
Mens den i det Stille groer.

2. Men Ordets Sæd
Paa Syndens Alfarvei
Ak altfor ofte faldt og traadtes ned,
Toges bort og spired ei.
Og tit en Grund
Med en skarp, stenig Bund
Annammed Sæden god,
Men den fik ingen Rod,
Sorgs og Trængslers hede Glød
Blev den svage Spires Død,
Snart den tør og visnet stod.

3. Og tit den faldt,
Den rene Himmelsæd,
I ureen Jord blandt Ukrud og blev qvalt,
Thi Ukrudet voxte med:
Dog ei forgaaer,
Jesu, Alt, hvad du saaer:
Hvor Jorden ei er gold,
Du selv, o Herre bold,
Deilig Væxt og Frugtbarhed
Fra din Himmel sender ned,
Og den Sæd bær mange Fold.

4. Ak Herre, lad
Mit Hjerte dannes saa,
At jeg den Sæd kan gjemme trofast, glad,
Og du Frugt af mig kan faae!
O send din Fred

Til dit Ords Spire ned!
Med Livsens Kraft fra dig
Skal Grøden vorde rig,
Og trods Verdens Nød og Lyst
Give en velsignet Høst
Til din Priis evindelig!

Mel. Christus kom selv til Jordans Flod.

609. Vor Herre sine Sendebud
Og Vidner troe hernede
Bød i al Verden at gaae ud,
Fortabte at oplede:
„I Faders, Søns og Aandens Navn
Dem døber og dem lærer,
At mine Ord i Hjertets Favn
Til sidste Stund de bærer:
Jeg følger med til Enden!"
2. Ja Salighedens store Haab,
Som vinde kan og vare,
Han bundet har til Tro og Daab
Med visse Ord og klare:
Kun født paany af Vand og Aand
Gud Fader vi behage,
Men naar vor Sjel er i Guds Haand,
Vi Døden ei skal smage;
Thi Himmerig vi arve!
3. Hvor Støvets Øie seer kun Vand,
Guds Ord dog Øret hører,
Og Jesus Christus, Gud og Mand,
Med Aanden Vandet rører,
Da Sjelen seer en Purpurflod
Med Korsets ægte Farve,
Som skjænker den for Døden Bod
Og Ret til Gud at arve!
Den Hellig-Aand er Pantet!

Mel. Synge vi af Hjertens Grund.

610. Kommer hid kun med de Smaa,
Som ei Godt og Ondt forstaae,
I hvis Mund ei findes Svig!

Thi for dem er Himmerig;
Deres Sjel er i Guds Haand,
De bedrøve ei hans Aand,
Laste ei hans Ledebaand.

2. Født af Kjødet er dog Kjød,
Frugt af Synd og Sæd til Død,
Fødsel kun af Vand og Aand
Løser Synds og Dødens Baand,
Kun i den oplukker sig
Hellig og vidunderlig
Døren til Guds Himmerig.

3. Bærer da de Smaa til ham,
Som borttog vor Synd og Skam,
Som har Livet i sin Haand,
Døber med den Hellig=Aand,
Har fra Døden dyrekjøbt,
Har i Kjærligheden svøbt
Hver, som troer og bliver døbt.

4. Fader, Søn og Hellig=Aand,
Eet for os i Troens Baand!
Gak du med de Smaa i Pagt
Imod Synds og Dødens Magt,
Gjem dem i din Guddomsfavn,
Før dem hjem til Fredens Havn,
Saliggjør dem i dit Navn!

Mel. I Jesu Navn.

611. Jeg glæder mig,
O Jesu, ved min Daab,
Og takker dig af Hjertet inderlig
For det store Livsens Haab,
Som der jeg fik,
Da med mig du indgik
Hiin naaderige Pagt,
Hvori blev mig tilsagt
Ordet, som jeg stedse her
I mit Hjerte med mig bær:
At jeg din Medarving er.

Mel. Synge vi af Hjertens Grund.

612. Jeg er frelst og dyrekjøbt

Og til Saligheden døbt
I det Guddoms Navn, hvorved
Alle Folk skal knæle ned;
Jeg er talt blandt Hellige
Og iført min Frelsere
Ved hans Aands Meddelelse.

2. Faderen har naaderig
For sit Barn erklæret mig,
Min korsfæsted' Kjærlighed
Bøiede sit Hoved ned
Og velsignede min Sjel:
Gjennem Tidens Vee og Vel
Er hans Aand min Trøst og Deel.

3. Draget af Guds Kjærlighed
Har jeg givet ham min Eed,
Med min Styrkes Gud i Pagt
Vil jeg da ved Herrens Magt
Føre, mens jeg lever her,
Troens Skjold og Aandens Sværd
Imod Satans Gjerninger.

4. Døbt, ved Daaben igjenfødt,
Levende i Christi Død,
Møder jeg og ofrer dig,
Gud, min store Skaber, mig:
Ræk min Afmagt Almagts Haand,
Hellige mit Liv, min Aand,
Til min Tro faaer Overhaand!

5. Vig, o Mørkets Fyrste, vig!
Du har ingen Deel i mig;
Sjelen er af Synden trængt,
Men med Jesu Blod bestænkt.
Vig, hver syndig Lyst, herfra!
Jeg har svoret Jehova
Med et evigt, helligt Ja!

6. Fader, Søn og Hellig-Aand!
Led mig altid ved din Haand!
Hold mig ved din Naades Magt
Stedse i min Daabes Pagt!
Saa skal jeg, o Kjærlighed,

Som jeg døer og lever ved,
Love dig i Evighed!

Mel. Jesu søde Ihukommelse.

613. Den Nat, da Jesus blev forraadt,
Af Vold og Uret undertraadt,
Da stifted han en Nadver ind,
Oplod deri sit Guddoms Sind.

2. Thi tog han Brødet i sin Haand,
Velsignede det med sin Aand,
Brød det og sagde: Tager det,
Og æder nu en Himmelret!

3. Det Brød mit sande Legem er,
Som bliver ofret for Enhver:
I derved mindes skal min Død,
Saa tidt I æde dette Brød.

4. Den Kalk med Viin han tog derpaa,
Velsignede den ligesaa
Og sagde: Drikker her mit Blod,
For Eder en Livskilde god!

5. O drikker Alle, lædskes nu,
Og kommer derved mig ihu,
At jeg drak Dødens bittre Skaal
For Eder ud med bredfuldt Maal!

6. O Jesu, naar jeg tænker paa
Hiin Nat, der randt af Helvedvraa,
Hiin Nat, da du blev grumt forraadt
Og stukket dybt af Slangens Braad:

7. Da undres jeg saa hjertelig,
At Naadens Sol randt op i dig,
Og at ei Verden blev forladt
Udi en evig Dødsens Nat!

8. O det, som hver en plaget Mand
I hele Verden lide kan,
Er kun et Gran at ligne mod,
Hvad du i denne Nat udstod.

9. Dog vilde du, endskjønt du saae
En saadan Jammers Nat opgaae,
Os lade see et Himmerig
Af Lys og Kjærlighed i dig!

10. Jeg takker derfor inderlig,
O hjertekjære Jesu, dig,
Og med et ydmygt Hjerte til
Dit Naadebord jeg træde vil.
11. O Jesu, styrk mig ved din Aand,
Og lad din Guddoms Kraft og Haand
Min arme Sjel berede saa,
Jeg værdig til dit Bord kan gaae!

Mel. Jesu søde Ihukommelse.

614. O Jesu, paa din Alterfod
Med Hjertens Tro, med Bøn og Bod,
Jeg knæler ned for dig, Guds Lam,
Som bar al Verdens Synd og Skam!
2. Jeg er i Dag min Jesu Gjæst:
O Sjel, betænk den høie Fest!
Han byder dig tilbords hos sig
Og med sig selv bespiser dig!
3. Her rækker han mig under Brød
Sit Legem, som led Korsets Død,
Og under Viin sit dyre Blod,
Den rige Naades Purpurflod.
4. Æd, drik og vær af Hjertet glad
Ved denne meer end Englemad,
Og for den Kalk siig Jesus Tak,
Som aldrig nogen Engel drak!
5. Jeg troer og veed, hvad her jeg faaer,
Skjønt al min Sands det overgaaer:
Jeg faaer min Jesus, Himlens Lyst,
Jeg faaer ham selv i Barm og Bryst!
6. Seer, I Guds Engle, seer herned
Og ærer denne Hemlighed,
At Jesus hos Guds høire Haand
Er her i Testamentets Baand!
7. Der er han udi Glæden sød,
Her er han i velsignet Brød,
Der er han i sin Æres Kraft,
Her i Viindruens signed' Saft.
8. Hvordan det skeer, det veed jeg ei
Han har ei villet viist den Vei,

Min Sands sig ei saa høit bør snoe,
Det er mig nok hans Ord at troe.
9. Saa fryd dig da, min Sjel og Aand,
At dog Guds Tjeners ringe Haand
Maa række dig det dyre Pant,
Hvori sig Gud til dig forbandt!
10. Det Bord, det er min store Kraft,
Der faaer jeg af min Viinstok Saft.
Der faaer jeg Liv i Hjerterod,
Der faaer for alle Savn jeg Bod.
11. Det Bord er bredt ved Sandheds Mund
Til Salighedens faste Grund,
Det er mit Haab, som qvæger mig,
Mit Liv, min Lyst evindelig.
12. O Jesu, lad mig aldrig gaae
Fra dette Bord, hvor du est paa,
Jeg kaster jo al Verden hen
Og længes altid hid igjen!
13. Indtil du i dit Himmerig
Henflytte vil mig op til dig,
Hvor mig skal evig Ære skee
Og jeg har nok i, dig at see!

Mel. O Menneske, begræd din Synd saa stor.

615. Enhver, som gaaer til Herrens Bord,
Som han beredte ved sit Ord,
Han Herrens Død forkynder:
At Jesus Christ, Guds Søn saa god,
Paa Korset gjorde blodig Bod
For alle vore Synder,
Paa det vi skulle Naade faae,
Om vi af Hjertens Grund derpaa
Vor Tillid ville bygge,
Og blive saa Guds Børn forvist
Med Arvelod i Himlen hist
Og med en evig Lykke.
2. Saa prøve sig da vel Enhver,
For han til Bordet ganger nær,

Alt som Guds Ord ham lærte,
Om han og eier Troen sand,
Den Tro, som ene føves kan,
Hvor Anger er i Hjerte!
Thi er han uden Tro og Bod,
I Herrens Legeme og Blod
Han skyldig jo maa blive,
Ja nyder sig til Dom og Død
Den Naadens Kalk, det Himmelbrød,
Som Liv ham skulde give.
3. O lader os, Enhver for sig,
Gud Fader udi Himmerig
Af ganske Hjerte bede,
At han ved Naadens Aand og Ord,
Hvergang vi gaae til Herrens Bord,
Vil kjærlig did os lede,
Saa vi i Tro, med Bøn og Bod,
Annamme maae den Gave god,
Vor Salighed til Fremme,
Og blive i vor Herre Christ,
Til han os samler hos sig hist,
Hvor vi er hos ham hjemme!

Mel. Jesu søde Ihukommelse.

616. O Jesu, søde Jesu, dig
Ske Hjertens Tak evindelig,
Som med dit eget Kjød og Blod
Saa kjærlig mig bespise lod!
2. Bryd ud, min Sjel, med Tak og siig:
O, hvor jeg nu er bleven rig!
Min Jesus i mit Hjerte boer:
Tak, Tak, hvor er den Glæde stor!

8. Omvendelse, Tro og Syndsforladelse.

Mel. Jesu, dine dybe Vunder.

617. Alt er rede, op, mit Hjerte!

Hør den Røst, der kalder dig
Ud fra Synds og Dødens Smerte
Frem til Livet naaderig!
Nu er Salighedens Dag,
Kjend din Faders Hjertelag!
Bæv for Naaden at forskyde,
Som end rækkes Dig at nyde!

2. Gud sin Kjærlighed forklared
Alt ved første Syndefald;
I sit Ord han aabenbared,
Hvordan end du reddes skal.
Han endnu dig taer imod,
Naar du i oprigtig Bod
Efter Naade hos ham leder,
Om Tilgivelse ham beder.

3. O, men vil du ei modtage
Herrens Røst, som kalder dig,
Støder du den Haand tilbage,
Som fra Mørkets Magt og Svig
Dig saa gjerne redde vil —
Vid, at engang lukkes til
Naadens Dør af Naadens Herre,
Aabnes aldrig, aldrig mere!

4. Følg da Kaldet, lyd den Stemme,
Som tilraaber dig: o kom!
Alt hvad bag dig er, du glemme,
Iil saa til den Helligdom,
Hvor din Synd borttages brat,
Hvor du finder glad den Skat,
Som dig Jesus Christus kjøbte,
Og hvortil hans Aand dig døbte.

Mel. O Gud, du fromme Gud.

618. Idag er Naadens Tid,
Idag er Gud at vinde!
Nu kan alvorlig Flid
Hans milde Hjerte finde.
Op, op til Angers Graad
Og efter Jesus jag!
Men snart, det er mit Raad,

Nu hedder det: idag!
2. Se, hvor behagelig
Fremskinner Naadens Straale,
Men det at bedre dig,
Kan ei Forhaling taale.
Maaskee din Klokke slaaer
Idag sit sidste Slag;
Nu læges Sjelesaar,
Nu hedder det: idag!
3. Idag begynd og spar
Det ikke til imorgen!
Hvad Morgendagen har
At vente, er forborgen.
Forhaling bør ei skee
I saadan vigtig Sag;
Nu faaer du op at see,
Nu hedder det: idag!
4. Træng i Guds Arme ind
Og fat din Jesu Hjerte,
Det koste i dit Sind
I hvad det vil for Smerte!
Til Kronen gaaer man ei
Udi sin gode Mag;
Træng ind, nu er der Vei,
Nu hedder det: idag!
5. Idag maaskee du kan
Fuldende dine Dage,
At Timeglassets Sand
Har intet meer tilbage.
See, hvilken Vredes-Sky!
Søg Naadens Skjul og Tag
I Jesu Vunders Ly!
Nu hedder det: idag!
6. Endnu er Gunst at faae
For knuste Hjerters Raaben;
Endnu er Gud at naae,
Endnu er Himlen aaben:
Betænk dit Sjelegavn
Og Himlens søde Smag,
Vend om i Jesu Navn!

Nu hedder det: idag!
7. Ak evig Evighed,
O maatte du betænkes!
Se de Fordømte ned
I Vredens Sø at sænkes!
Se Salighed hos Gud!
Kom, Hjerte, snart og tag
Mod Naadens søde Bud:
Idag, idag, idag!

Mel. Af Kjærlighed min Ven.

619. Ak vidste du, som gaaer i Syndens Lænke,
Hvor haardt det er, det Satans Slaveri,
Du skulde ei det Mindste dig betænke,
At søge ham, som kan dig gjøre fri.
Ak, hvilken salig Dag du fik,
Om du begyndte nu i dette Øieblik!
2. Ak, kjendte du Guds Naades søde Rige,
Hvor godt det er, at høre Jesum til,
Du skulde ei imod hans Naade krige,
Som dig endnu saa gjerne hjælpe vil.
Ak, hvilken Seir Guds Kirke fik,
Om du begyndte nu i dette Øieblik!
3. Ak, tænkte du paa Tidens Flugt og Ende,
Naar Lystens Drøm i Dødens Nat forgaaer,
Hvor skulde du med Graad til ham dig vende,
Som med udstrakte Arme for dig staaer!
Ak, hvilken Smerte Satan fik,
Om du begyndte nu i dette Øieblik!
4. Ak, troede du, at man sig ei kan drømme
I Himlen ind, det ei saa let er gjort,
Hvor skulde du din Lunkenhed fordømme
Og lede om den rette snævre Port!
Ak, hvilken Jammer Ende fik,
Om du begyndte nu i dette Øieblik!
5. Ak skjønte du, hvor godt det er at lande

I Paradiis, hvor Glæden den er sød,
Du skulde snart al Verdens Lyst forbande
Og haste hen i Jesu milde Skjød.
Ak, hvilken Fryd Guds Engle fik,
Om du begyndte nu i dette Øieblik!

6. Ak, skulde du dig dertil lade tigge?
Det gjælder jo din egen Sjeletarv!
Det er saa haardt, i Helvede at ligge,
Det gjør saa godt, at tage Himlens Arv.
Ak, hvilken evig Fryd du fik,
Om du begyndte nu i dette Øieblik!

7. Ak, kunde du — du kunde, om du vilde —
Dog gribe ret Guds milde Hjerte fat!
Nu kan det skee, nu før det er forsilde,
Det mørknes alt mod Evighedens Nat.
Ak, hvilken Glæde Jesus fik,
Om du begyndte nu i dette Øieblik!

Mel. Mit Haab og Trøst og al Tillid.

620. Jeg arme Synder træde maa
Med dybtbedrøvet Hjerte
Til Naadens Dør og banke paa
Og klage der min Smerte,
At jeg med Synd
Og Ondskabs Dynd
Fra Isse og til Saale
Mig smittet har,
Ja værre var
End Tanken kan udmaale!

2. De Synder er foruden Tal,
Som jeg med Sorg mon finde,
Og som med bitter Hjertequal,
O Gud, i Hu mig rinde!
Din Søn det Alt
Har dyrt betalt,
Da Ynk hans Hjerte rørte,
Men jeg har ei
Søgt ad den Vei,
Som hen til Jesum førte.

3. Min Utaknemlighed er stor,
Det dølges ingenlunde,
Jeg kun med Læbens kolde Ord
Og ei af Hjertensgrunde
Dig Tak frembar
Og priset har
Din rige Naades Gaver,
Din Trofasthed,
Din Kjærlighed,
Som Du beviist mig haver.

4. Du kunde med Retfærdighed
Forkorte mine Dage
Og støde mig for evig ned
I Helveds Vee og Plage.
Skam burde mig,
Som skammelig
Lod Synden Hjertet krænke,
Dog giver du
Mig Tid endnu,
Mit Bedste at betænke.

5. Saa hør mig da, al Godheds Væld!
Giv Naadens Lædskedraaber!
Du seer for dig, o Gud, en Sjel,
Som tørster, leder, raaber.
O Naadesol!
Jeg for din Stol
Og høie Himmelthrone
Nedkaster mig
I Støv for dig
Med Hjertets Jammertone.

6. I Hjertet er der jo paa dig
En Naadens Springekilde:
O milde Jesu, den du mig
I Døden aabne ville!
Af den mon Fred,
Trøst, Rolighed
Til Sjelene nedflyde!
Lad mig det her
Og Ære der
Hos dig omsider nyde!

Mel. Fryd dig, du Christi Brud.

621. Hvor hen skal jeg dog flye
Fra Lovens Tordensky
Med mine Synder mange?
Hvor skal jeg Trøsten fange?
Thi hele Verden vide
Ei lette kan min Qvide!
2. O Jesu naaderig!
Med Hjertets Sorg til dig
Jeg paa dit Ord fremtræder,
Mig ved din Naade glæder,
Og troer hvad du forjætter:
Dit Blod min Synd udsletter.
3. Jeg Støvets arme Barn,
Omsnært af Syndens Garn,
Mig i din Favn nu kaster
Med Alt, hvad mig belaster;
I Naadens Dyb jeg sænker
Den Qval, som Hjertet krænker.
4. Du ene er min Trøst,
Du selv har mig forløst,
Og i din Grav i Haven
Der er min Synd begraven
I evig Skjul og Gjemme:
Hvi vil jeg da mig græmme!
5. Jeg Meget har behov,
Dog Gud skee Tak og Lov!
Alt hvad jeg kan begjære,
Hos dig jeg faaer, ja Mere.
Min Kraft i dig jeg finder,
Hos dig min Sorg forsvinder.
6. Om Satans hele Magt
Sig havde mod mig lagt,
For mig fra dig at skille,
De faae ei hvad de ville,
Thi du mig Seier giver,
Dit Blod min Frelse bliver.
7. Men bøi, o Sjeleven!
Mit Hjerte bøi derhen,

At jeg maa Alt forsage,
Hvad mig fra dig kan drage,
Og stedse her i Live
Dit Legems Lem forblive!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

622. Nu har jeg fundet det, jeg grunder
Min Frelses Haab med Trygbed paa:
Den Grundvold er i Jesu Vunder,
Der den, før Verden skabtes, laa.
Det er den Grund, som evig staaer,
Naar Jord og Himmel selv forgaaer!

2. Vi skulde ei fordømte blive,
Derfor Guds Søn til Verden kom,
Os Saligheds Forstand at give
Og bære selv Guds Vredes Dom.
Nu banker han paa Hjertets Dør
Og raaber: hør mit Ord, o hør!

3. O Naade=Dyb, som Verdens Synder
Har slugt ved Jesu Christi Død,
Og os til Bod og Tro nu skynder,
Saa skal vi frelses af vor Nød!
Her raaber Herrens blodig' Sved:
Barmhjertighed, Barmhjertighed!

4. I dette Dyb vil jeg nedsænke
Mit Hjerte med dets Sorg og Vee
Og, naar mig mine Synder krænke,
Kun altid til Guds Hjerte see,
Der seer jeg i en Afgrund ned
Af idel Guds Barmhjertighed!

5. Ved denne Grund jeg fast vil blive,
Saalænge jeg paa Jorden gaaer;
Fra den skal Intet mig bortrive,
Saalænge mig en Aare slaaer.
Hist sjunger jeg i Englechor:
Barmhjertighed, hvor est du stor!

Mel. Af dybeste Nød lader os til Gud.

623. Vor Tro er den Forvisning paa,
At vi Guds Naade have,

Som Ingen af sig selv kan faae,
Men det er Aandens Gave,
Den faste Grund i Hjertet lagt
Ved Ordet om den Naadepagt,
Som er i Christo stiftet.
2. Et eget Væsen er den Tro,
Et meget mægtigt Gode,
Som føles udi Hjertets Ro
Og gjør os vel tilmode.
Hvad Ingen seer, det seer den grant,
Og veed, at det er evig sandt,
Hvad Gud i Ordet lover!
3. Hvad vil nu Satans ganske Hær
Med mine Synder gjøre?
Lad ham dem alle, een og hver,
Frem for mit Øie føre!
Jeg veed det, at min Synd er stor;
Men Jesus siger i sit Ord:
De ere dig forladne!
4. Det Ord, det Ord mig giver Ro,
Det er mit faste Anker,
Naar Fienden stormer mod min Tro
Med mange Tvivlens Tanker;
Hvad agter jeg hans Trusel meer!
Min Tro Guds milde Hjerte seer
Igjennem Jesu Vunder.
5. Saa vil jeg da i denne Tro
Mit ganske Levnet føre;
I den jeg søge vil min Ro
Og glad min Gjerning gjøre.
Guds Aand er mig et Pant derpaa,
At endelig min Tro skal faae
En sød og salig Ende.

9. Helliggjørelsen og det christelige Liv i Forholdet til Gud.

Mel. Fryd dig, du Christi Brud.

624. Det Billede, som Gud
I Lovens rene Bud
Os monne klart beskrive,
Skal atter prentet blive
Udi hvert Christen=Hjerte
Ved Tro paa Jesu Smerte.

2. Guds Ord skal ret derind,
Gjenføde Sjel og Sind,
Saa vi i Hjertet finde
Et Himmerig oprinde,
Saa Lys fra Gud sig sanker
I Villie og Tanker.

3. Da skues Aandens Frugt
At spire reent og smukt,
Med Herrens Fred og Glæde
Paa Sandheds Vei vi træde,
Og uden Skrømt vi dyrke
Vor Gud i Jesu Styrke.

4. Da seer det klare Sind
I Loven trøstig ind,
Dens Mulm og Lyn er svunden,
Dens Sol er blidt oprunden,
Dens Aand er i vort Hjerte,
En Frugt af Jesu Smerte.

5. Gud Hellig=Aand, som stærk
Begyndte Naadens Værk,
Da du til Livet døbte
Den Sjel, som Jesus kjøbte,
O fuldend til din Ære
Din Gjerning meer og mere!

Mel. O Gud, du fromme Gud.

625. O hjertekjære Gud, som naadig mig har givet

Sjel, Legem og Forstand, og alle Ting i Livet!
Regjer du mig derhos ved din den gode Aand,
At han maa give Kraft til Hjerte, Mund og Haand!

2. Hjælp, at jeg al min Tid maa Kjødets Lyster dræbe,
Og efter Aandens Daad og Idræt flittig stræbe,
At, øvet udi Tro og Haab og Kjærlighed,
Jeg engang vandrer bort med Seier og med Fred!

3. Lad mig i Jesu Navn mit Liv og Levnet føre,
Din Villie, o Gud, med Lyst og Glæde gjøre!
Din Naade styrke mig, at ei jeg følge maa,
Naar Verden friste vil, fra dine Ord at gaae!

4. Mit Hjerte kraftig du i Kjærlighed stadfæste,
At elske dig for Alt og som mig selv min Næste!
Giv mig Taalmodighed, naar Korset bryder ind,
Naar Lykken smiler blidt, giv mig et ydmygt Sind!

5. Lad allesteds din Aand paa rette Vei mig lede!
Bevar mig Dag og Nat fra Syndens Vei den brede!
I Nød du være min Beskjærmelse, o Gud!
Følg med, naar i mit Kald jeg vandrer ind og ud!

6. Omsider fri mig ud af Trængsel, Sorg og Plage,
Og, naar jeg skal engang fra Verden Afsked tage,
Da led mig ved din Haand, at frem jeg komme kan
Til mit det rette Hjem, det skjønne Himmelland!

Mel. Jeg veed et evigt Himmerig.

626. Min Sjel, om du vil nogen Tid
Din Gud i Sandhed prise,
Da skal du af al Magt og Flid
Ny Lydighed bevise.

2. Forgjæves du til Kirke gaaer,
Paa Herrens Ord at høre,
Om hjem igjen du glemsom gaaer,
Vil ei derefter gjøre.

3. Det hjælper ei, du kjender Gud
Og veed af ham at sige,
Naar fra hans Ord og rene Bud
Du vitterlig vil vige.

4. Om i hans Ord du speiler dig
Og skuer Syndens Pletter,
O Vee, hvis atter hastelig
Du Synd og Skam forgjetter!

5. Bliv ved Guds Bud og lad din Tro
I kjærlig Gjerning kjende,
Saa skal du i Guds Fred og Ro
Opnaae en salig Ende.

6. Bær Sorg for Synden, frygt din Gud,
Din Tunge hold i Tømme,
At du dit hele Levnet ud
Hans Navn maa ret berømme!

7. Glem ei din Næstes Nød og Trang
Med Hjælp og Trøst at lindre!
Lad Verden aldrig nogen Gang
Fra Kjærlighed dig hindre!

8. O søde Jesu, lad din Aand
Min Gjerning helliggjøre,
Og selv du ved din Almagts Haand
Min Afmagt Hjælp tilføre!

9. Da skal min Gjerning priselig
Ved dig alene blive,
Og du af Naade Himmerig
Mig skjænke skal og give!

Mel. Herre Christ, Guds Faders eenbaarne Søn.

627. O Naadens Sol og Sæde,
O Jesu, Livets Liv!
Dit Lys, din Trøst, din Glæde,
Mig i mit Hjerte giv!
Lad mig din Godhed nyde,
Lad den min Aand nu pryde!
Min Lyst og Ære bliv!

2. Fra dig mit Haab begynder
Og bliver kun hos dig!
Forlad mig mine Synder,
Og hjælp mig naadelig!
Ak, lad dit Hjertes Tale
Min trætte Sjel husvale!
O Herre, hør du mig!

3. Fordriv af Hu og Sinde
Den gamle Adams Lyst,
Og byg dig selv derinde
Dit Tempel i mit Bryst,
At alt mit Liv maa være
Opoffret dig til Ære,
Som dyrt mig har forløst!

4. O lad mig altid findes
I Lysets rette Dragt!
Og lad mig altid mindes
Min Daabs den dyre Pagt,
At jeg i Død og Live
Dig huld og tro maa blive,
Trods Helveds List og Magt!

5. Lær mig at elske, Herre!
Lær mig at elske dig!
Mit Hjerte det vil være
Kun dit evindelig!
Kun dig saa vil jeg følge
Alt over Livets Bølge:
O, drag og hold du mig!

6. Ja, Jesu, giv mig Evne,
Giv Styrke mig og Mod,
Alt Ondt, du veed at nævne,

At træde under Fod!
Jeg Intet kan udrette;
Kun du kan gjøre dette,
Min Frelser stor og god!

Mel. O Jesu, du er min.

628. O Jesu, du er min
Jeg vil og være din!
Se, Hjerte, Sjel og Livet,
Alt har jeg dig hengivet:
Modtag, o Herre, mig!
Gjør hvad dig kan behage
Af mig i mine Dage,
Til dig jeg bliver lig!
2. Min Jesu, drag du mig,
At følge efter dig!
Løs naadig Aand og Hjerte
Fra Verdens Lyst og Smerte,
Som binde vil min Sjel!
Ja før lad Hjertet briste,
Før lad mig Alting miste,
End være Verdens Træl!
3. Her er dog ingen Ro
I denne Syndens Bo!
Dens Rigdom snart bortrinder,
Dens Herlighed forsvinder,
Og glæder ei min Aand.
Hvad Verden høiest skatter,
Det qvæler meer og matter,
End det fornøie kan.
4. Jeg vil i Hjertens Tro
Hos dig kun søge Ro,
Og mig fra dig ei vende
Indtil min sidste Ende:
Dertil du hjælpe mig!
Ja, Herre, styrk mig Svage,
At Ingen mig bedrage
Og skille maa fra dig!

Mel. Naglet til et Kors paa Jorden.

629. Din, o Jesu, din at være
Er min Lyst og al min Ære,
Din i Liv og din i Død.
Under alle Korsets Stride
I dit Fodspor vil jeg skride,
Finde Kampens Time sød!
2. Ja, jeg veed, kun Den skal finde
Ærens Krands, hvor du er inde,
Ærens Krands og Livets Fred,
Som, trods alle Livets Farer,
Fiendens Svig og Mørkets Snarer,
Trolig gaaer i dine Fjed!
3. Under Korset vil jeg træde,
Bære det med stille Glæde;
Korset, Frelser, er jo dit!
Gaaer min Vei i mørke Dale,
Dog mit Maal i Himlens Sale
Skuer Øiet fro og frit.
4. Før mig kun, hvor Døden truer,
Før mig gjennem Trængsels Luer,
Gjennem Storm paa vilden Hav!
Som du vil, o Jesu kjære,
Naar kun du, kun du vil være
Selv min stærke Støttestav!
5. Af din Naades Lys omstraalet,
Led mig Selv paa Vei til Maalet,
Mens jeg vandrer her paa Jord!
Og naar Korsets Tid er omme,
Til din Himmel lad mig komme,
Hvor i Herlighed du boer!

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

630. Bort, Verden, af mit Sind og Øie!
Din Lyst du selv beholde maa,
Som mig ei mere kan fornøie,
End Støvet, som jeg træder paa.
Hver elske, hvad hans Hu staaer til!
Jeg kun min Jesum elske vil.

2. Han er min Rigdom og min Ære,
Min Viisdom og min Hjertens Lyst,
I ham jeg ret tilfreds kan være,
Han er min Styrke og min Trøst.
Hver elske, hvad hans Hu staaer til!
Jeg kun min Jesum elske vil.

3. Naar Munden Smag og Mæle mister,
Og mumler mod den mørke Grav,
Naar Læben blaaner, Øiet brister,
Hvor bliver Verdens Lyst da af?
Hver elske, hvad hans Hu staaer til!
Jeg kun min Jesum elske vil.

4. I Svaghed bliver han min Styrke,
Og gjør mig al min Trængsel sød;
Han er mit Lys i Nattens Mørke,
Han sviger ei i Liv og Død.
Hver elske, hvad hans Hu staaer til!
Jeg kun min Jesum elske vil.

5. Hans Deilighed er uden Lige,
Som Verden dog ei kjende vil;
Hans Rigdom Ingen kan udsige,
Og hvad han har, mig hører til.
Hver elske, hvad hans Hu staaer til!
Jeg kun min Jesum elske vil.

6. Lad mig kun her foragtet være,
Som han i sin Fornedringsstand!
Jeg skal i Himlen Kronen bære
Og herske med min Frelsermand.
Hver elske, hvad hans Hu staaer til!
Jeg kun min Jesum elske vil.

Mel. Et trofast Hjerte, o Herre min.

631. I Jesu søger jeg min Fred,
Thi Verden har kun Smerte;
Hans Kors det er mit Blivested,
Der hviler sig mit Hjerte;
Der kan jeg boe
I stille Ro,
Der findes alt det, som min Tro
Saa længselfuld begjærte.

2. Indtil jeg fandt det Kildespring,
Gik jeg paa tørre Veie;
Jeg søgte Trøst i mange Ting:
De kunde ei fornøie
Den Sjæls-Attraa,
Som i mig laa,
Men dog jeg ikke tænkte paa
At søge til det Høie.

3. Da ynkedes han over mig
Og drog mig usle Daare
Ved Naadens Kald: „Kom hid til mig!
Her skal du glædes saare!
Immanuel
Din arme Sjel
Alene kan husvale vel
Og give Fryd for Taare!"

4. Ak, maatte jeg nu idelig
Ved dig, min Jesu, hænge!
Ak, maatte kun min Sjel i dig
Sig daglig dybt indtrænge!
Saa fik jeg Fred,
Saa fandt jeg Sted
For Duens trætte Fodefjed,
Enddog det vared længe!

Mel. Synge vi af Hjertens Grund.

632. Frygt, mit Barn, den sande Gud!
Misbrug ei hans Navn og Bud!
Hellighold din Hviledag!
Ær Forældre uden Nag!
Utugt sky og Vold og Mord!
Stjæl ei, vær ei falsk i Ord!
Fly Begjærlighed paa Jord!

2. Fast jeg paa Gud Fader troer,
Som Allt skabte ved sit Ord,
Og paa Sønnen, Gud og Mand,
Præst, Prophet og Konge sand,
Og paa Aanden, al vor Trøst,
Som os læger for al Brøst,
Reiser op til Livets Lyst.

3. Fader vor i Himmelhavn!
Helligt vorde os dit Navn!
Lad os ret dit Rige see!
Lad i os din Villie skee!
Giv os Brød og vær ei vred!
Os i Fristelse ei led!
Fri os fra hvad Ondt du veed!
4. Du, som mig af Naade stor
Har gjenfødt med Vand og Ord!
Hjælp, jeg bær mit Christen-Navn
Dig til Ære, mig til Gavn,
Holder tro min Daabes Pagt,
Staaer mod Fienden ret paa Vagt,
Faaer med Synd og Døden Magt!
5. Mæt min Sjel, o Jesu sød!
Med dit Legem, Livets Brød!
Vederqvæg mig, Frelser min,
Med dit Blod i klaren Viin!
Tag dit Herberg saa i mig,
At for evig jeg hos dig
Være maa i Himmerig!

Mel. Jesu, Sjelens lyse Dag.

633. Sørg, o kjære Fader, du!
Jeg vil ikke sørge,
Ikke med bekymret Hu
Om min Fremtid spørge.
Sørg du for mig al min Tid,
Sørg for mig og Mine,
Gud almægtig, naadig, blid!
Sørg for alle Dine!
2. Sørg for Legem og for Sjel,
Mens jeg her skal blive,
Jeg dem udi Vee og Vel
I din Haand vil give!
Sørg, o kjære Gud, med Flid
For min Lyst og Tanke,
At de aldrig nogen Tid
Bort fra dig maae vanke!
3. Sørg, at jeg dit gode Ord

Til min Død adlyder,
Af min Daab og Jesu Bord
Evig Frugten nyder!
Sørg for al vor Øvrighed,
Sørg for dem, som lære,
Og for dem, som i sin Sved
Her og der sig nære!

4. Sørg, naar jeg til Hvile gaaer,
Og mit Øie blunder,
Sørg, naar jeg igjen opstaaer
Og til Arbeid stunder!
Sørg saa for mit Kald og Stand,
Haand og Mund og Hjerte,
For den Gjerning, som jeg kan,
For min Fryd og Smerte!

5. Sørg for Gods og Huus og Hjem,
For mit Navn og Ære,
Heller ikke Korset glem,
Som jeg her skal bære!
Sørg, o Gud, for hvert et Fjed,
Som jeg her skal træde,
Sørg, at jeg herfra i Fred
Farer til din Glæde!

Mel. Jesu, du min Glæde.

634. Gud skal Alting mage!
Han mig alle Dage
Favner i sit Skjød.
Han, som mig udvalgte
Og blandt Sine talte,
Førend jeg blev født,
Han jo veed
Saa god Besked
Udi Livet og i Døden,
Hvad jeg har fornøden.

2. Gud skal Alting mage,
Som saa mangen Plage
Haver fra mig vendt,
Underholdet Livet,
Mad og Drikke givet,

Som det mig har tjent;
Og naar tidt
En Anden Sit
Har med Suk og Sorg fordøiet,
Har han mig fornøiet.
3. Gud skal Alting mage,
Mig ved Haanden tage,
Naar jeg segner mat;
Og naar Smertens Pile
Mig ei unde Hvile
Udi Livets Nat,
Gud da vil
Selv træde til,
Da skal al min Kummer endes,
Som et Straa forbrændes.
4. Gud skal Alting mage,
Mægtig i de Svage
Han sig altid teer.
Skulde eller kunde
Nogen gaae tilgrunde,
Som paa Herren seer?
Allesteds
Da vel tilfreds!
Al min Sag er i hans Hænder,
Al min Trang han kjender.
5. Gud skal Alting mage,
Om jeg end skal smage
Dødens bedske Skaal!
Han mit Suk vil høre,
Selv vil han mig føre
Til det rette Maal.
Lad den Pagt
Kun staae ved Magt,
At jeg skal til Graven drage!
Gud vil Sjelen tage.
6. Gud skal Alting mage,
Han den gamle Drage
Mægtig overvandt!
Fører han end Sine
Gjennem Kors og Pine

Underlig iblandt,
Vær beredt
Til Strid og Fred,
Til at give og at tage,
Gud skal Alting mage!

Mel. Hvor godt det er, i Jesu Arme.

635. Hvor er det godt, ved Herrens Hjerte
At hvile tryg i barnlig Tro,
Og glemme der sin Nød og Smerte,
Og smage der Guds søde Ro!
Hvi vil du dig med Frygt besvære?
Alene Gud din Sorg kan bære,
Hans Trofasthed omskiftes ei,
Imorgen som idag den Samme,
Han aldrig gjør din Tro til Skamme,
Men fører dig paa Fredens Vei.

2. Ak, vil du som en Hedning fare
I alle Kummers Torne ind?
Du kunde jo den Møie spare,
Og favne Jesum i dit Sind.
Da skulde Sorgen selv sig glemme,
Og du en liflig Ro fornemme
Ved Synet af den Kjærlighed,
Som han til dig har evig baaret,
Og som endnu er ubeskaaret
Og evig, evig varer ved.

3. Hvi vil du græmme dig for Livet
Og hvad der hører Livet til?
Gud, som dig har det Første givet,
Dig og det Andet give vil.
Han, som dig Himmelbrødet rækker
Og dig med Retfærds Kaabe dækker,
Til Salighed i Jesu Tro,
Han Legemet skal og betænke,
Saa du dig derfor ei skal krænke,
Men lade det paa Gud beroe.

4. Derom hver Skabning veed at sige,
Den være liden eller stor,
Den viser i Guds Almagts Rige

Hans Forsyns Vei og klare Spor!
Den lille Fugl, som Herren nærer,
Sig aldrig over Trang besværer,
Er altid munter, glad og fro,
Gjør Mark og Skov til Paradiser
Og meer, end vi, vor Herre priser:
O Skam os for vor svage Tro!
5. See Markens Lillie i dens Smykke,
Hvor deilig den er klædt af Gud,
Saa Salomon i al sin Lykke
Og Kongepragt var ei saa prud!
Kan Gud et Græs saa høit begave,
Hvad skal da du, min Sjel, vel have
For Prydelse og Herlighed,
Som har den bedste Skjønhed arvet
Og er med Blodet purpurfarvet,
Som randt af Jesu Vunder ned!
6. Saa hvil, min Sjel, foruden Plage
Saa stille i din Jesu Skjød,
Den Glæde lad dig ei betage,
Men glæd dig derved til din Død,
At Gud i Christo dig udvalgte
Og alle dine Taarer talte
Og har udmaalt din Gang og Vei!
O lad dig det dog engang sige:
Din Gud han kan dig aldrig svige,
Nei, Gud alene sviger ei!

Mel. Vor Gud, han er saa fast en Borg.

636. Vor Gud, han er saa fast en Borg,
Han er vort Skjold og Værge,
Han hjælper os i al den Sorg,
Som Hjertet mon herberge.
Den gamle Slange nu
Er os saa gram i Hu,
Hans Sværd er Argelist,
Paa Jorderige vist
Hans Lige ikke findes.
2. Vor egen Kraft er Intet værd,
Vi skulde snarlig segne,

Men om os værger Herrens Sværd,
For det maa Satan blegne.
Spør du, hvo det vel bær?
Det Jesus Christus er,
Hærskarers store Gud,
Vor Frelser mild og prud:
Han Seiren skal beholde!
3. Var Verden end af Djævle fuld,
Som vilde os opsluge,
Vi frygte ei, vor Frelser huld
Dem snarlig skal nedknuge.
Ja Verdens Fyrstes Hær,
Hvor grum den end sig teer,
Os meer ei skade kan,
Thi dømt er den og han:
Et Ord dem nu kan fælde!
4. Og Ordet skal de lade staae,
Og Utak dertil have,
Thi frem med os Gud selv vil gaae,
Alt med sin Aand og Gave.
Og tog de end vort Liv,
Gods, Ære, Børn og Viv,
Lad fare i Guds Navn, —
Dem bringer det ei Gavn,
Men vi skal Riget arve!

Mel. Om Himmeriges Rige saa ville vi tale.

637. O kjære Sjel, frygt aldrig meer,
Om Alting suurt i Verden seer,
Og Herrens store Domme
For Syndens Skyld vil falde ind!
Vær dog frimodig i dit Sind,
Lad, hvad der vil, kun komme:
Gud kjender sine Fromme!
2. Jeg gruer ei, om end jeg saae,
Al Verden vilde undergaae,
Og ei, om Himlens Vrede
I Luft og Hav og Jorden skjød
Fordærvelse og giftig Død:
Min Jesus skal dog lede

Mig ud og for mig bede!
3. Thi jeg ved Herrens gode Aand
Beseglet er, og i Guds Haand
Indtegnet udaf Naade,
Han aldrig mig forglemme kan,
Det troer jeg vist, og beder, han
Vil ene for mig raade
I Velstand og i Vaade!
4. Og mens jeg er en Vandringsmand
Paa Jorden, og til Himlens Land
Med Øu og Hjerte stunder,
Jeg en udaf Guds Helgen' er,
Som udi Stride-Kirken her
Paa Jesu dybe Vunder
Min Tro og Frelse grunder!
5. Imidlertid jeg vaage maa
Og i Guds fulde Rustning staae
Mod Synd og Satans Rige,
Indtil min sidste Fiende faaer
Ved Jesu Død sit Banesaar:
For ham maa Døden vige,
Naar den vil mig bekrige!

10. Den indbyrdes Kjærlighed.

Mel. Fader vor udi Himmerig.

638. Hvor deilig skal Guds Kirke staae
Og for hans Aasyn Yndе faae,
Naar alle Hjerter knyttet er
Udi eet Sind og eet Begjær,
At elske ham og blive ved
At vandre frem i Kjærlighed!
2. Hvad er vort Væsen, om vi ei
Gaae Kjærligheds den rene Vei
Og broderlig hinanden vil
Al velmeent Troskab byde til
Med sligt et Hjerte og Attraa,
Som Gud stod hos og saae derpaa!

3. Bort, Vrede, Skjændsord, daarlig Harm!
I bør ei huses i den Barm,
Hvor Gud til Fred og salig Ro
Vil, hans Velsignelse skal boe:
Bort derfor Alt, hvad skade kan
Og hindre Enigheds Forstand!

4. Gid Tunge, Læber, Sind og Mund
Dog kunde ret af Hjertens Grund
Forsage Træskhed, List og Svig
Og gjøre sig et Himmerig
Af Hjertets Enighed og Fred
Med hver Mand i Guds Kjærlighed!

5. Guds Øie seer dog al vor Daad,
Vor Tanke, Paafund, skjulte Raad,
De Onde gaae ham ei forbi
Paa Syndens hemmelige Sti;
Han ogsaa paa de Fromme seer,
Og Hjælp og Naade dem beteer.

6. Min Sjel, agt derfor lidet om
Den Trusel, Had og Vrede, som
Dig Verdens Børn kan lægge paa:
Den skal saa snar en Vending faae;
Gak du kun frem paa Fredens Vei
Og agt al Verdens Tummel ei!

7. O, søde Gud, o, gid jeg maa
Ved dig mit Hjerte dannet faae,
At du kan helliges i mig,
Til jeg dig seer i Himmerig,
Hvor Hellig! Hellig! Hellig! da
Jeg sjunger med Halleluja!

Mel. Fryd dig, du Christi Brud.

639. Den ypperligste Vei
For Sjelen, som vil ei
I Verden gaae iblinde,
Men Jesu Fodspor finde,
Er stjerneklar at prange
I Kjærlighedens Gange.

2. Thi, om jeg kunde end,

Som høit oplyste Mænd,
Ja som en Engel tale,
Er Kjærlighed i Dvale,
Da er min Røst ei andet,
End Boblerne paa Vandet.

3. Som Bjeldens stærke Klang
Og liflig Klokkesang
Bevæger dem, som høre,
Har selv dog intet Øre,
Saa lidt mit Ord mig gavner,
Naar Kjærlighed jeg savner.

4. Og havde jeg Forstand
Saa dyb, som Havets Vand,
Og Tro, saa jeg med Vælde
Brat kunde flytte Fjelde,
Det dog for Intet skattes,
Naar Kjærligheden fattes.

5. Ja, om det Gods, jeg har,
En Verdens Rigdom var,
Og jeg det give vilde
Til dem, som lide ilde,
Det ingen Gavn mig gjorde,
Naar Kjærlighed var borte.

6. Om jeg mig selv frembød
Til blodig Martyrdød,
Til Øxe, Baal og Strikke,
Var Kjærlighed der ikke,
Min Pine var tilhobe
Ei værd en Regnedraabe.

7. Den sande Kjærlighed
Af Hovmod ikke veed,
Vil gjerne ringe være,
Kan dog de Svage bære,
Er nidkjær, stærk og væld ig,
Langmodig og lemfældig.

8. Usømmeligheds Sti
Gaaer Kjærlighed forbi;
Den søger ei sit Eget,
Forbittres ei, hvor meget
Man end den slaaer og plager,

Den efter Fred kun jager.
9. Den glædes ikke, naar
Den seer, det ilde gaaer,
Men, mærker den, hvorledes
At Sandhed vidt udbredes,
Og Retfærd Seier vinder,
Den megen Glæde finder.
10. Den haaber Alting glad,
Den taaler Spot og Had,
Den troer, naar Alle truer,
Den slukker alle Luer,
Den Alles Træl kan være,
Og dog sit Scepter bære!
11. Den sande Kjærlighed
Af ingen Ende veed,
Naar Tro og Haab er omme,
At vi til Himlen komme,
Skal Kjærligheden brænde
Først ret og uden Ende.
12. O Jesu, lad mig saa
Din Kjærlighed forstaae,
At, hvad jeg foretager,
Af Kjærligheden smager,
At alt mit Liv maa være
Din Kjærlighed til Ære!

Mel. Jesu søde Ihukommelse.

640. Skal Kjærlighed sin Prøve staae,
Da maa den til din Fiende naae,
At du er mild, naar han er vred:
Se, det er christen Kjærlighed.
2. Du tænker: det kan aldrig skee,
At elske dem, som os belee,
At kunne ville den saa vel,
Som vil os gjerne slaae ihjel!
3. Ja, see vi til vor egen Magt,
Da er vi let i Harnisk bragt,
Og finde ingen Kraft imod
Den gamle Adams onde Blod.
4. Men Hjertet komme ind i Bod

Og smelte hen i Christi Blod!
Da bliver Jesu milde Sind
I Sjelen deilig prentet ind.

5. Naar vi betænke, hvor han gik,
Vor Sjelehyrde, før han fik
Os ud af Dødsens Fare rykt,
Hvor tidt og længe han har søgt;

6. Naar vi besee i Hjertets Grund
De mange svare Syndens Pund,
Som Gud saa gjerne os forlod
For Jesu Pine, Død og Blod;

7. Naar Aanden gjør os dette klart,
Da tændes udi Sjelen snart
Den stærke Kjærlighedens Brand,
At vi vor Fiende elske kan.

8. Saa lucstærk er Kjærlighed,
Den slaaer al Verdens Aske ned
Og drager Sjelen ind til Gud,
Da lære vi det femte Bud.

9. Vil Nogen sige da: jeg kan
Ei elske ret min Avindsmand,
Han vidner, at han ei forstaaer,
Hvad Jesu Kjærlighed formaaer.

10. Men siger du: „jeg gjerne vil,
Men finder ingen Kraft dertil,"
Da løb til Jesu Vunder hen,
Saa tændes Kjærlighed igjen.

11. At man saa lidt i Verden veed
Af Jesu søde Kjærlighed,
Det volder, at den bittre Aand
Saa stærkt har taget Overhaand.

12. O, lad mig hjertens inderlig,
Min fromme Jesu, elske dig,
Og komme ret dit Hjerte nær,
Da faaer jeg nok min Fiende kjær!

11. Aarvaagenhed og Bøn.

Mel. Til Jorden kom du blid og from.

641. Op, vaag og bed,
Min Sjel, du veed
Dig ellers ikke sikker,
At du jo kan drages ned
I den Ondes Strikker!
2. Vær uforsagt,
Men derhos agt
Paa Sindet, hvor det vanker!
Lær at holde stedse Vagt
Over dine Tanker!
3. At følge smukt
Guds Naades Tugt,
Naar Aanden dig vil minde,
Holder Verden udelukt
Fra din Hu og Sinde.
4. Et lidet Gran
Af Surdeig kan
Det Hele gjennemsyre;
Kommer Gnisten først i Brand,
Er den ond at styre.
5. En Tanke, som
I Hjertet kom,
Naar man den lidt lod raade,
Har saa tidt gjort Sjelen tom
For Guds søde Naade.
6. De Sjelesaar,
Som Satan slaaer,
Gaaer ind ad skjulte Gange,
Hvo, som ei paa Vagten staaer,
Bliver snart hans Fange.
7. Alt dette veed
Erfarenhed
Hos alle Guds Udvalgte.
Jesus raaber: vaag og bed,
Hvis du ei vil falde!
8. Op da paa Vagt

Af ganske Magt
Og vaag med alle Fromme!
Vaager, som Guds Søn har sagt,
Til I see ham komme!

Mel. Jesu dine dybe Vunder.

642. Hvo vil med til Himmerige?
Kommer, Jesus raaber nu,
Kommer, Fattige og Rige!
Vender Hjerte, Sind og Hu
Fra den usle Verden bort!
Tiden er herefter kort,
Her er mere at bestille,
End med Verdens Lyst at spille.

2. Jesu Fodspor er alene
Vei til Himlens Herlighed,
Og hvo dette ei vil mene,
Han af Gudsfrygt intet veed;
Al hans Viisdom, al hans Kunst,
Al hans Gjerning er omsonst;
Vil man Vei til Himlen vide,
Da maa Verden først tilside.

3. Du maa vride nu og vende
Dig saa meget som du vil,
Syndens Vei maa have Ende,
Skal det ei gaae ilde til!
Siger du: jeg veed det grant,
Hvem der kunde kun saa sandt!
Hen til Gud, om Kraft at bede,
Han til Hjælpen jo er rede!

4. Op, I Christne, seer dog eder
Ret i denne Verden for!
Vaager, beder, banker, leder
Efter Jesu Christi Spor!
Gaaer i denne Verden frem,
Som det ret kan sømme dem,
Der hvert Øieblik med Glæde
Færdig staae til Doms at træde!

5. Op, I Christne, samler Kræfter,
Fatter Mod i Barm og Bryst,

Ret at følge Jesum efter,
Ret at følge ham med Lyst!
Holder eder til ham nær!
Faaer ham altid mere kjær!
Elsker trolig eders Næste!
Søger varmt hverandres Bedste!

6. Kjender eders store Vaade
I en grundig Ydmyghed!
I vor Herres Jesu Naade
Sænker eder ganske ned!
Lægger uophørlig Vind
Paa at have Jesu Sind!
Hvad han gjorde, gjører efter!
Herren selv skal give Kræfter.

7. Er det ikke Tid at vandre?
Evigheden er os nær.
Styrker da med Flid hverandre,
Beder, stræber, hver især!
Hid, I Store! hid, I Smaa!
Tager Jesu Aag kun paa!
Følger Alle, Ingen svige:
Veien gaaer til Himmerige!

Mel. Fader vor udi Himmerig.

643. Giv dig, min kjære Sjel, til Ro,
Og kom herhid i Sindet fro!
Vi ville til vor Fader gaae,
Jeg seer i Brand hans Hjerte staae,
Han vinker fuld af Kjærlighed
Og bøier Øret til os ned.

2. Hør, hvor han raaber mildelig:
„Kom, kjære Sjel, jeg giver dig
Alt, hvad min Kjærlighed formaaer,
Thi jeg dit Gavn jo bedst forstaaer.
Jeg gjør med dig en evig Pagt,
At hjælpe dig med Guddomsmagt.

3. Din Fader er mit rette Navn,
Jeg bærer dig i Naadens Favn,
Og mærker paa din Bøn saa tidt,
Du kun gaaer frem i Troen frit;

Hvad dig er godt til Liv og Aand,
Det rækker dig min milde Haand!"
4. O se, hvad er Guds Godhed stor,
Ja større end vort Hjerte troer!
Til sine Børn den milde Gud
I Kjærlighed os kaared ud,
Saa vi ham Fader kalde maae
Og Arv hos ham skal evig faae.
5. Har da vort Hjerte nu sin Lyst
Til ham, som Livets rette Trøst,
Saa lader os i Lys og Løn
Paakalde ham med Troens Bøn!
Er Sjelen mat og Foden træt,
Han veed at gjøre Byrden let!
6. Saa grusom er slet ingen Nød,
Saa bitter er slet ingen Død,
Vi faae jo Lindring, Hjælp og Trøst,
Naar Bønnen stiger fra vort Bryst,
Lad fnyse kun al Helveds Flok!
Gud er min Fader, det er nok!

Mel. Kom, Hellig-Aand, o Herre from.

644. O Hellig-Aand, o før mit Sind
Dog ret i Andagts Lue ind,
Og lær mig til min Gud at træde
I Bønnens rette Kraft og Glæde!
Jeg er saa lunken i mit Bryst:
Ak, giv mig ret en Hjertenslyst
Til dig, min Skat foruden Lige,
At faae, og aldrig mere svige!

Mel. Jesu, dine dybe Vunder.

645. Hvad kan veie op den Glæde,
Naar mit Hjerte Naade faaer
Til med Bøn for Gud at træde,
Og jeg for hans Ansigt staaer,
Breder ud min ganske Sjel,
Taler om dens Vee og Vel,
Skrifter ham dens Kamp og Trængsel,
Tolker ham dens Savn og Længsel!

2. O, naar Hjertet ret kan bede
Til sin Gud af dybest Grund,
Det er visselig hernede
Livets allerbedste Stund.
Intet ligne kan den Trøst,
Som nedlægges i mit Bryst,
Naar min Aand i Bøn kan stige
Op til Gud i Himmerige!

3. Da kan jeg det grant fornemme,
Gud han er mig ganske nær,
Hører faderlig min Stemme
Og med Naade til mig seer,
Tager kjærlig mod min Bøn,
Fatter godt mit Suk i Løn,
Lægger til min svage Stammen
For min Frelsers Skyld sit Amen.

4. Hvorfor er du, o mit Hjerte,
Tidt saa lunken da til Bøn,
Raaber, trods din Nød og Smerte,
Sjelden ret til Gud i Løn?
Hellig=Aand, o Herre sød!
Varm mig med din Naades Glød,
At min Bøn kan daglig stige
Op til Gud i Himmerige!

12. De Troendes Trængsel og Kamp.

Mel. Jeg vil din Priis udsjunge.

646. Den Tro, som Jesum favner
Og Hjertet rense kan,
Den Tro, hvormed man havner
I Himlens Frydeland,
Den Tro er stærk og maa
Al Verden undertræde,
I Sorrig og i Glæde
Sin Prøve kunne staae.

2. En Christen bærer Sværdet,

Til Troens Strid han gaaer,
Mod Satan uforfærdet
I Jesu Navn han staaer.
Det gjælder Liv og Død,
Og Seier maa han vinde,
Saafandt han hist vil finde
Sin Fred i Jesu Skjød.

3. Den Tro, som vil med Læmpe
Og uden Møie frem,
Den Tro, som ei vil kjæmpe
Sig gjennem Verden hjem,
Den Tro er død og kold,
Ei værd engang at nævne,
Har ingen Kraft og Evne
Mod Satans Piil og Skjold.

4. Den Tro, som ham har funden,
Der hedder Sjelens Skat,
Er den end skjult i Grunden
Og synes ganske mat,
Saafandt den er kun der,
Saa har den Kraft at kjæmpe,
At fælde og at dæmpe
Den hele Satans Hær.

5. Velan, I svage Hjerter!
Saa fatter da kun Mod,
Og lad det koste Smerter,
Ja Ære, Liv og Blod!
O, holder Eder tæt
Til Jesu Kors og Vunder,
Saa ligger Satan under
Med al sin Magt og Ret.

6. Det er en Sag at mærke
Til Trøst i Kampens Tid:
De Svage blive stærke
I allerstørste Strid.
Jo værre det gaaer til,
Des vissere du vinder,
Des større Kraft du finder,
Naar du kun kjæmpe vil.

7. O, du, min Lyst og Ære,

Min Gud og Frelser sød!
Saa vil jeg din dog være,
Det gjælde Liv og Død!
Lad komme, hvad der vil,
Jeg bede vil og stride
Og ei af Andet vide,
End dig at høre til!

Mel. Jeg gaaer i Fare, hvor jeg gaaer.

647. Jeg gaaer i Fare, hvor jeg gaaer,
Guds Fiende med sin Lænke
Saa tidt i Veien for mig staaer
Og vil mit Hjerte krænke.
Hans Kløgt og Argelist
Mig kan forvilde vist,
Om paa min Vagt jeg ikke staaer:
Jeg gaaer i Fare, hvor jeg gaaer.

2. Jeg gaaer i Trængsel, hvor jeg gaaer,
Mod Verden skal jeg stride;
Naar Gud med Korsets Riis mig slaaer,
Jeg skal taalmodig lide.
Tidt ingen Vei jeg seer,
Hvor jeg kan vandre meer,
Naar Modgangs Taage om mig staaer:
Jeg gaaer i Trængsel, hvor jeg gaaer.

3. Jeg gaaer til Døden, hvor jeg gaaer,
Og veed mig ikke sikker,
Ei nogen Dag og Time, naar
Den har mig alt i Strikker.
Et lidet Aandefang
Kan ende al min Gang,
At jeg i Evigheden staaer:
Jeg gaaer til Døden, hvor jeg gaaer.

4. Jeg gaaer blandt Engle, hvor jeg gaaer,
De skal mig vel bevare;
Slet Intet Satans Magt formaaer
Mod saadan Himmel=Skare.
Bort, Verdens Suk og Sorg!
Gud er min faste Borg,

Og han har talt hvert Hovedhaar:
Jeg gaaer blandt Engle, hvor jeg gaaer.
5. Jeg gaaer med Jesus, hvor jeg gaaer;
Han har mig ved sin Side,
Min egen Kraft kun lidt forslaaer,
Han hjælper mig at stride.
Hvor han sit Fodspor lod,
Der sætter jeg min Fod,
Trods Alle, som mig ilde spaaer!
Jeg gaaer med Jesus, hvor jeg gaaer.
6. Jeg gaaer til Himlen, hvor jeg gaaer:
Frimodig da, mit Hjerte!
Kun did, hvor du en Ende faaer
Paa al din Synd og Smerte!
Bort, Verdens Lyst og Pragt!
Til Himlen staaer min Agt;
Al Verdens Rigdom jeg forsmaaer:
Jeg gaaer til Himlen, hvor jeg gaaer!

Mel. Store Prophete med himmelske Lære.

648. Jesu, giv Seier! Livs-Fyrste og Kilde!
Se dog, hvor Mørket nu trænger sig ind,
Søger med Helvedes Kræfter at hilde
Og at fordærve mit Hjerte og Sind!
Satan kan tusinde Rænker optænke,
Mig at besnære, at styrte og krænke.
2. Jesu, giv Seier i alle Tilfælde!
Skjænk mig din Rustning og ræk mig dit Sværd!
Lær mig at stride, saa tidt det skal gjælde,
Trøstig mod Helvedes mægtige Hær!
Midt udi Kampens det grummeste Mørke
Viis mig, o Jesu, dit Lys og din Styrke!
3. Jesu, giv Seier, og lad mig ei synke!
Løgnerens Kræfter tidt skjulte fremstaae
Og sig med Sandhedens Farve opsminke:
Hjælp dog, at aldrig mig skuffe de maae!
Lær mig, i Ordet mig flittig at øve,
Troligen vaage og Aanderne prøve!

4. Jesu, giv Seier, naar Alting forsvinder,
Og jeg kun Syndens Forgift i mig seer,
Naar ingen Styrke til Bønnen jeg finder,
Hjertet kun frygtsomt og bange sig teer:
Lad da, o Jesu, din Aand sig forbinde
Med mine Suk, saa jeg Seier maa vinde!
5. Jesu, giv Seier, og lad mig omsider,
Prøvet i Kampen, Klenodiet naae:
Da skal med Lovsang til evige Tider
Salig jeg hist i din Helligdom staae;
Ja, hvor dit Navn da med Priis og med Ære
Af dine Frelste velsignet skal være!

Mel. Jeg raaber til dig, o Herre Christ.

649. O Gud, Fornuften fatter ei
Dit Forsyns skjulte Naade,
Din ubegribelige Vei
Og underfulde Maade
At føre dine Fromme paa,
Dem bære og ledsage
Alle Dage
Og altid hos dem staae,
Helst naar de findes svage.
2. Naar du os vil ophøie, maae
Vi først til Jorden segne;
Naar vi skal Naadens Solskin faae,
Saa lader du det regne;
Du tager os vor Fordeel hen,
Naar du os rig' vil gjøre,
For at føre
Vor Sjel til dig igjen
Og dine Bud at høre.
3. Du lader os med Helvedfrygt
I vore Synder plage,
At Naaden ret kan blive søgt
Og desto bedre smage;
Du truer os med Nød og Død,
Naar du os vil oplive,
Trøsten give,

Som er langt mere sød,
End nogen kan beskrive.
4. Du fører os i Kamp og Strid
Mod Mørkets hele Skare,
Vi synes tidt paa saadan Tid
I altfor stor en Fare.
Da lære vi, hvor lidt vor Leir
Formaaer mod Satans Pile,
Til dig ile,
Og efter vunden Sei'r,
I dig alene hvile.
5. I saadan Kamp vi føres ind
Til eget Gavn og Nytte,
I dig et uforandret Sind
At faae til Deel og Bytte.
Naar vi vor Jammer, Synd og Nød
Ved Aanden ret bekrige,
Saa de vige,
Det bringer Kjødet Død,
Men fremmer Aandens Rige.
6. Saa brug, o Gud, din Fader=Ret
Og vise Tugte=Maade!
Det vilde gaae os altfor slet,
Om Kjødet skulde raade.
Grib Hjertet an og lad det ei
Annamme Fred og Hvile,
For vi ile
Til dig ad Troens Vei
For Korsets Jammerpile!
7. Ja, før os ved din egen Haand,
Som du det bedst mon finde,
Og lad din gode Hellig=Aand
Os alle Tider minde,
At, hvordan du os føre vil,
Saa er din Vei og Maade
Os at raade,
Hvor haardt det end gaaer til,
Dog idel Naade, Naade!

Mel. Jesu, din søde Forening at smage.

650. Jesu, din søde Forening at smage
Længes og trænges mit Hjerte og Sind.
Riv mig fra Alt, hvad mig holder tilbage,
Drag mig i dig, min Begyndelse, ind!
Viis mig ret klarlig min Jammer og Møie,
Viis mig Fordærvelsens Afgrund i mig,
At sig Naturen til Døden kan bøie,
Aanden alene maa leve for dig!

2. Styrk mig ret kraftig i Sjelen derinde,
At jeg kan finde, hvad Aanden formaaer!
Tag dig til Fange min Tale og Sinde,
Led mig og lok mig, saa svag som jeg gaaer!
Mig, og hvad Mit er, jeg gjerne vil miste,
Naar du alene i Sjelen maa boe,
Og sig omsider paa Døren maa liste
Alt, som forstyrrer i Hjertet min Ro.

3. O, hvo der kunde det Ene kun lære,
Sig at opoffre med Hjerte og Hu!
O, maatte Jesus mit Alting kun være!
Jeg er desværre langt borte endnu!
Jesu, som gav mig et hørende Øre,
Ræk mig tillige din kraftige Haand,
At jeg herefter min Vandring kan føre,
Ret som en Christen, i Helligheds Aand!

4. Hør dog, o Jesu, din kurrende Due!
Hyrde, opsøg dit vildfarende Lam!
Vær mig blandt Myrrha en lædskende Drue!
Luttre mit Hjerte fra Synd og fra Skam!
Lad mig i Bogstavens Væsen ei blive,
Som kun udvortes gjør ærbar og fiin;
Aanden lad Loven i Hjertet indskrive,
At jeg i Sandhed maa kalde mig din!

5. Jesu, naar vil du dog skaffe mig Hvile?
Byrden den trykker, ak, tag mig den af!
Naar skal jeg see dig ret venlig at smile?

Reis dig, at true det brusende Hav!
Kjærligste Jesu, du maa dig forbarme!
Skjul dog dit Ansigt ei evig for mig!
Ædleste Rigdom for aandelig Arme,
Fyld det udtømmede Hjerte med dig!

6. Lad mig, o Jesu, forgjæves ei raabe!
See dog, hvor Sjelen er hungrig og træt!
Lad os, Immanuel, være tilhobe!
Har jeg dig ene, saa bliver jeg mæt!
Fordum du sagde: „De maatte forsmægte,
Dersom jeg lader dem hungrige gaae:"
Evige Kjærlighed, vil du nu nægte
Sjelen, der hungrer, en Smule at faae?

7. Naadigste Jesu, nu vil jeg mig binde
Fast til din dyre Forjættelses Pagt;
Beder og leder, saa faae I og finde!
Saa har de sanddrue Læber jo sagt.
Jeg vil med Qvinden fra Kanaans Egne
Efter dig raabe og bliver ei stil,
Før du paa Bønnen omsider maa tegne:
Amen, ja Amen, dig skee som du vil!

Mel. Nu takker alle Gud.

651. Jeg slipper Jesum ei, i Jesu vil jeg blive;
Han fra Begyndelsen mig Livet vilde give,
Og Livet, han mig gav, af ham sit Ophold faaer,
Naar Verden synker brat og ganske undergaaer.

2. Jeg slipper Jesum ei, med Jesu vil jeg lide,
Han lindrer mig mit Kors med Trøst i rette Tide;
Ja, er i Livets Nød og Trængsel han kun med,
Skal Korset føre mig til Glæde og til Fred.

3. Jeg slipper Jesum ei, med Jesu vil jeg kjæmpe

Mod hele Verdens Magt, og Satans Pile dæmpe;
Lad dem bestorme mig, min Jesus staaer mig bi,
Han kjæmper selv for mig og vil mig snarlig frie.
4. Jeg slipper Jesum ei, med Jesu er jeg rede
At døe; er han hos mig, saa vil han ei tilstæde,
At Døden døder mig; den meget meer en Vei
Til Livet bliver mig; jeg slipper Jesum ei!
5. Jeg slipper Jesum ei, fra ham vil jeg ei træde,
Vi sammenbundne er ved Kjærlighedens Kjæde;
Jeg lever her mit Liv i ham og han i mig,
Og evig Eet med ham jeg er i Himmerig.
6. Jeg slipper Jesum ei, hans Kjærlighed mig driver;
Lad Alt i Verden her omskiftes, Jesus bliver
Mit faste Meed og Maal, og ingen anden Vei
Jeg har til Salighed: jeg slipper Jesum ei!

Mel. Jesu dine dybe Vunder.

652. Vær i Korset tro og stille,
Tænk, hvad Jesus for dig led!
Lad dig ingen Jammer skille
Fra hans store Kjærlighed!
Tænk, hvor mangen Vei han gik,
Før han dig tilbage fik,
Da fra ham du vendte Hjertet;
Tænk, om det ham ei har smertet!
2. Vær dog tro i Troens Stride,
Uforandret, uforsagt!
Hold dig fast ved Jesu Side,
At du fra den visse Pagt,
Som du har i Daaben gjort,

Aldrig, aldrig viger bort,
Men kun stræber alle Dage
Ret din Jesum at behage!
3. Vær dog tro i Kjærligheden
Til din Gud af ganske Sjel!
Elsk din Næste og isteden
For hans Vrede und ham vel!
Tænk, hvor Jesus bad for dem,
Som ham piinte hvert et Lem:
Kjærlig maa og du tilgive,
Hvis din Synd forladt skal blive.
4. Vær dog tro, min Sjel, i Haabet!
Kan du ingen Udgang see,
Gud han hører Hjerteraabet,
Veed at ende snart din Vee.
Haab kun stadig! Gud er her,
Som dig har af Hjertet kjær.
Haab, at Gud din Sag vil fremme!
Haabet skal dig ei beskjæmme.
5. Vær dog tro i Dødens Dale!
Det er dog den sidste Strid!
Herren selv skal dig husvale,
Og hvor stor en Seiers Tid!
Hvo med Gud i Kampen gaaer
Og med Jakob mandig staaer,
Han en evig Seier vinder
Og den skjønne Krone finder.
6. Nu velan, saa vil jeg lide,
Elske, troe og haabe fast;
Jesus hjælper mig at stride,
Aldrig har han den forkast,
Som i Korset trøstig stod
Og paa ham sig fast forlod;
Ham vil jeg mig overgive,
Han skal al min Nød fordrive.

13. Døden og Opstandelsen, Dommen og det evige Liv.

Mel. Med Sorgen og Klagen hold Maade.

653. Med Sorgen og Klagen hold Maade,
Guds Ord lad dig trøste og raade,
Lad Hjertet i Sorgen ei synde!
Ved Døden vi Livet begynde.

2. Vi indsvøbe Liget med Taare
Og lægge det stille paa Baare,
Men Svøbet og Baaren betyder:
Han slumrer til Dagen frembryder!

3. Lad Hjerte og Øie kun briste,
Og Legemet lægges i Kiste:
Den Time ei borte skal blive,
Da Herren det kalder til Live!

4. Hvad før var al Ynde berøvet
Og blandedes ganske med Støvet,
En lysende Bolig skal være
For Sjelen i Himmerigs Ære.

5. Se Kornet i Jorden den sorte,
Det synes saa visselig borte,
Men atter sin Spire det skyder,
I gyldneste Grøde frembryder!

6. O Jord, vi en Gave dig skjænke,
Med Graad i dit Skjød vi den sænke!
En dyrebar Sæd du modtager:
Vi derfor dig kalder Guds Ager!

7. En Sjel i den Støvhytte boede,
En Sjel, som paa Frelseren troede
Og længtes med Haab mod det Høie
Med Gud og hans Glæde for Øie.

8. Du, Jord, maa nu Legemet gjemme,
Gud vil det dog ikke forglemme,
Men pryde det deiligt med Ære
Til evig hans Billed at bære!

9. Ja, Herre, naar Tiden er omme,
Da kalder du flux dine Fromme

Fra Striden i Verden til Freden,
Fra Hvilen i Graven til Glæden!

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud.

654. Min Sjel, vær trøstig nu og fro
Og lad ei Verdens Qvide
Forknytte dig, men vid og tro,
Du kan paa Jesum lide,
Som haver efter denne Tid
Det Bedste udi Gjemme
Til dig, at du i Livets Strid
Dig ei for dybt skal græmme!

2. Lad Hedninger, som intet Haab
I Jesu Christ have,
I Jordens Skjød med Jammersraab
Al deres Fryd begrave;
Den Glæde agter jeg ei paa,
Den maa sin Afsked tage,
Som ikke længer kan bestaae
End Livets korte Dage!

3. Men jeg tilfulde troer og veed,
At Jesus Christ, min Herre,
Opstod til min Retfærdighed
Med evig Fryd og Ære;
Jeg leve vil i ham og døe
Og hvile paa hans Naade,
Og om mit Kjød er kun som Hø,
Hans Død er mig til Baade.

4. Thi, som han traadte under Fod
Den Død, os vilde fælde,
Og op igjen fra Døde stod
Med Guddoms-Magt og Vælde,
Saa vore Lemmer visselig,
Til Jesu Christi Ære,
Af Gravens Skjød skal reise sig
Forklarede og skjere.

5. Frisk op, min Sjel, forsag da ei,
Om end du skal indtræde
Ad en fuldtornet Sti og Vei
Til denne store Glæde!

Tænk paa den Kalk, som Jesus drak,
Fuld af din Synde=Galde;
Favn ham i Troen, giv ham Tak,
Til sig vil han dig kalde!

6. Styrk mig, o Gud, i denne Tro
Mod Dødens grumme Vaade!
Lad Sjelen stedse finde Ro
I Jesu Død og Naade!
Jeg trøster mig i al min Vee,
I Skjændsel og Vanære,
At jeg skal Gud i Ære see:
Hvor godt er der at være!

Mel. Jesus er mit Haab og Trøst.

655. Jesus er mit Haab, min Trøst,
Han, min Frelser, er i Live,
Derfor jeg med Fryd og Lyst
Stedse mig tilfreds vil give,
Hvad endog mig Dødens Stund
Gi'er for Tanker mangelund.

2. Jesus Christ, min Frelsermand,
Lever vist og jeg skal skue
Ham i Herlighedens Land,
Hvorfor skulde jeg da grue?
Han er Hoved, jeg et Lem,
Han med sig mig fører hjem!

3. Jeg med ham ved Haabets Baand
Ganske nøie er forbunden;
Indtil Enden Troens Haand
Fast ved ham skal blive funden,
Saa mig aldrig Døden kan
Skille fra min Frelsermand.

4. Jeg er Kjød og ganske vist
Maa til Støv og Aske vorde,
Men min Frelser, Jesus Christ,
Skal opvække mig af Jorde,
At jeg maa i Evighed
See ham i hans Herlighed!

5. Da skal atter denne Hud
Mine Lemmer smukt omgive,

Og i dette Legem Gud
Skal af mig tilbedet blive,
Ja i dette Kjød jeg skal
Jesum see i Himlens Sal.

6. Disse mine Øine og
Ham, min Frelser, skulle kjende;
Jeg, jeg selv, forklaret dog,
I hans Kjærlighed skal brænde,
Saa at ingen Deel hos mig
Være skal forkrænkelig.

7. Det, som her er sygt og svagt,
Hisset karskt og stærkt skal møde,
Jordisk bliver jeg nedlagt,
Himmelsk staaer jeg op af Døde,
Da er Synd og Graad og Savn
Svundet bort i Jesu Navn.

8. Mine Lemmer, værer froe!
Christus bærer eder alle.
Skal I end i Graven boe,
Han igjen vil eder kalde,
Naar Basunens stærke Lyd
Høres til de Frommes Fryd!

9. Kun at eders Aand sig maa
Ud fra Verdens Lyster rive
Og til Jesum, sin Attraa,
Hjertelig sig overgive!
Higer did med Sjel og Sind,
Hvor I gjerne ville ind!

Mel. Mit Haab og Trøst og al Tillid.

656. Naar jeg betænker ret den Stund,
Jeg skal fra Verden fare,
Min Sjel sig fryder mangelund
Som Fugl ved Dag den klare.
Det er den Dag,
Da al min Sag
Skal faae en salig Ende;
Til Glæden sød
I Jesu Skjød
Jeg gaaer fra al Elende!

2. Jeg veed, min Frelser, Jesus Christ,
I Guddoms-Ære lever;
Han mig fra Graven kalder vist,
Af Døden han mig kræver.
Mit Kjød og Been
Skal uden Meen
Opreises aabenbare,
Guds Ansigt blid
Til evig Tid
At see med Øine klare.

3. Eia, min Sjel, vær frisk og bold,
Glæd dig i Christ, din Herre!
Den Død, som før var Syndens Sold,
Til Gavn dig nu skal være.
Straf var den før,
Men nu en Dør
Til Himlens lyse Rige;
Nu er min Død
Den sidste Nød,
Al Sorg med den skal vige!

4. O sørg kun ei, hvor du skal hen,
Naar herfra du maa fare!
Dig favner ømt en fuldtro Ven,
Som vil dig godt bevare!
Guds egen Søn
Gjør for dig Bøn,
At du hos ham skal blive;
Den Glæde stor,
Hvori han boer,
Den vil han dig og give!

5. Et Sovekammer er min Grav,
Der skal mit Legem hvile,
Men i dets Bolig mørk og lav
En Morgensol skal smile.
Gak ind, mit Kjød,
Til Hvilen sød
Fra Jordens Strid og Kummer!
Luk Døren til!
Naar Gud han vil,
Du vaagner af din Slummer.

6. Eia, saa døer jeg gladelig
Og frygter ingen Baade;
Mit Liv er Christus visselig,
Og Døden mig en Baade.
Døer jeg end her,
Jeg lever der,
Hvor Livet ei har Ende,
Hvor uden Brøst
Med Englerøst
Guds Priis jeg skal bekjende!

Mel. Helligste Jesu, Helligheds Kilde.

657. Vaagner op! en Stemme byder,
Som høitidsfuld og mægtig lyder
Til alle Graves Dyb engang.
Vaagner op, staaer op, I Døde,
Som gik fra Tidens Sorg og Møde!
Nu lyder Domsbasunens Klang!
Guds Røst til eder skeer,
Thi Natten er ei meer,
Dagen kommer,
Den sidste Dag,
Den store Dag,
Den kommer efter Guds Behag.

2. Jord og Hav og Himle bæve,
Med Anskrig ned Guds Engle svæve:
Han kommer, Jesus kommer nu!
Dybet aabnes, Bjerge falde,
Og Adams Børn forsamles alle
Omkring hans Stol med Haab og Gru.
Og med sit Guddomsord
Adskiller han sin Hjord
Som en Hyrde:
De Fromme saa
Sin Krone faae,
Men bort de Onde da maae gaae!

3. Jesu, mig din Tilkomst glæder,
Naar jeg i dine Fodspor træder
Paa Tornesti, blandt Klagelyd.
Du af Torne skaber Palmer,

Af Sorgens Toner glade Psalmer,
Thi skuer jeg min Grav med Fryd:
Naar, træt af Livets Strid,
Jeg slumret har en Tid
I dens Skygge,
Du vækker mig
Saa naadelig
Til evig Salighed hos dig!

Mel. Om Himmeriges Rige saa ville vi tale.

658. Hvad Nød og Trængsel mig har mødt
Fra første Dag, at jeg blev født,
Den skal jeg nok forglemme,
Naar jeg i Seierskirken skal,
Blandt Englenes og Helgnes Tal,
Guds Ære evig fremme
Med Englemaal og Stemme!

2. Min Kjortel toer min Jesus hvid
Udi sit Blod i Naadens Tid;
Han vil mig ogsaa give
Den lange, hvide Kjortel paa,
Hvormed jeg skal for Thronen staae,
Guds Engle lig at blive
Og al min Sorg fordrive.

3. Da skal jeg faae i Hænde fat
Den Seiers=Palme, som er sat
Til stor Triumph og Ære
For Seieren, som Jesus lod
Mig vinde ved sin Død og Blod:
Den skal min Glæde være
Som Seierstegn at bære.

4. Da skal jeg for den Salighed,
Som ved Guds Lam mig er beredt,
Gud Fader Ære sige,
Hvori Guds Engle stemme vil
Og lægge deres Amen til,
Som udi Himmerige
Al Sands skal overstige.

5. Min Sjel alt fuld af Længsel er
Og stunder, mens jeg lever her,

O Jesu, til den Glæde,
Hvor alle Helgne tjene dig
Udi dit søde Himmerig:
O, naar vil du tilstæde
Mig, didhenop at træde!
6. Der Modgang, Sygdom, Sorg og Qval
Til Glæde sig forandre skal
Og mig ei meer omspænde,
Men al min Graad skal tørres af;
Saa gaaer jeg trøstig til min Grav
Fra denne Tids Elende
Og faaer en salig Ende!

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn.

659. Reis op dit Hoved, Christenhed,
Opløft dit Øie, vaag og bed,
Og hør Guds Ord og Lære!
Skik dig derefter af al Magt,
Paa Herrens Vink hav nøie Agt,
Om du vil salig være!
2. I Himlen er dit Hjertes Skat,
Derfra med Ære kommer brat
Den, hvem du ei kan glemme!
O, vær ham tro i Liv og Død!
Og følg igjennem Kors og Nød
Bestandig kun hans Stemme!
3. Og bæv saa ei for Dommens Dag;
Du veed, han selv har ført din Sag
Og den med Ære vundet!
O, længes kun hvert Morgengry,
Til Herren kommer hist i Sky,
Naar Natten er udrundet!
4. Naar under hver en Himmel=Egn
Du skuer da din Konges Tegn,
Ja Tegn i Sol og Maane,
Da funkle saligt Øiet dit,
Da reise Hovedet du frit,
Mens Stjerner døe og daane!
5. Men, skjønt du længes, Christenhed!
Saa glem dog ei, at godt du veed,

Hvad Herren tøver efter!
Og bed ham ei, før Tiden kom,
Til Jordens Gru og Verdens Dom
At røre Himlens Kræfter!
6. Du veed, du har en Herre mild,
Som nødig kun med Himlens Ild
Hjemsøger Jordens Lyder!
Som „Vennen" hist for Sodom bad,
Saa bed du for den store Stad,
Til selv han Staven bryder!
7. Ja bed for Babel, til du seer,
At Bøn og Suk ei baade meer
Mod Undergangens Bølge!
Da raaber han: jeg kommer snart!
Og Bruden svarer: kom med Fart,
Jeg skal i Sky dig følge!

Anhang.

Almindelige Bønner.

Mel. Nu velan, vær frisk tilmode.

660. Lad dit Rige allevegne
Bredes ud paa denne Jord!
Gjør det lyst i vore Egne
Ved dit klare Livsens Ord!
Dem, som Ordet lære, giv
Viisdom og et helligt Liv,
Aand og Naade, Mund og Mæle
Til at redde mange Sjele!
2. Lad dit Riges Glands forgylde
Kongens Spir og Arvestol!
Lad ham udaf Jesu Fylde
Glimre som den blide Sol!
Kongens hele Huus og Slægt
Tag udi din Varetægt!
Lad dem Alle, dig til Ære,
Med din Naade prydet være!
3. Gud velsigne Øvrigheden,

Alle, hver i deres Stand,
Som i Krigen og i Freden
Vaage over Folk og Land!
Giv dem Viisdom, Kraft og Mod,
Ret af ganske Hjerterod
Til din Ære kun at søge,
Derved Landets Gavn forøge!

4. Ægtefolk i deres Bolig
Sig forene ret i Gud,
Til at følge fromt og trolig
Med hinanden Herrens Bud!
Sign du deres Livsens Frugt,
Sign du deres Børnetugt,
At de Smaa og Store vandre
Alt til Himlen med hverandre!

5. Vær de Gamles Lyst og Glæde!
Vær de Unges Fryd og Lyst!
Giv Enhver i Enkesæde
Og de Faderløse Trøst!
Giv de Arme Nærings-Brød!
Sval de bange Sjeles Nød!
Væk de Uomvendtes Hjerte,
Bøi det under Angers Smerte!

6. Læg de Syge, lædsk de Svage,
Løs, o Gud, de Bundnes Baand!
Hjælp Enhver, sit Kors at drage!
Styrk os Alle med din Aand!
Lad os, hvor vi staae og gaae,
Naar vor sidste Stund skal slaae,
Glade gjennem Døden stige
Ind til dig i Himmerige!

Mel. Synge vi af Hjertens Grund.

661. Christe, lad din ædle Fred
Være vor i Evighed!
Trøst Enhver, som sorgfuld er,
Fjern han være eller nær!
Skjærm din christne Menighed
Og vor kjære Øvrighed!
Giv os Fred og Salighed!

2. Ærens Konge, Jesu blid!
See til os i Nødens Tid!
Vend fra os din Vredes Riis,
Og din Naade os beviis!
Giv vor Konge christent Mod!
Skjænk os, Herre, Seier god!
Læg vor Fiende til vor Fod!

3. At dit Naade-Rige saa
I Lyksalighed kan staae
Og for Freden timelig
Her paa Jorden takke dig,
Siden faae en evig Fred,
Ved din Værdskyld os beredt
I dit Riges Herlighed!

662. Kyrie eleison,
Gud Fader, forbarme dig!
Christe eleison,
Christe, forbarme dig!
Kyrie eleison,
Herre Hellig-Aand, forbarme dig!
Herre Gud Fader i Himmelen,
Forbarme dig over os!
Herre Jesu, Verdens Frelsere,
Forbarme dig over os!
Herre Gud Hellig-Aand, sand Trøstermand,
Forbarme dig over os!
Vær os barmhjertig,
Spar os, kjære Herre Gud!
Vær os barmhjertig,
Hjælp os, kjære Herre Gud!
Af alle Synder,
Fra al Vildfarelse,
Fra alt det, som ondt er,
Fra en uforvarende, ond og brat Død,
Fra Pestilentse, Hunger og dyr Tid,
Fra Krig og Blodstyrtning,
Fra Oprør og Tvedragt,
Fra utimeligt Veirlig,
Fra den evige Død,
} Fri os, kjære Herre Gud!

For din hellige Fødsels Skyld,
For din blodige Sved,
For din Pine og Død,
For din hellige Jordefærd,
For din hellige Opstandelse og Himmelfart,
I vor sidste Time,
Paa den yderste Dommedag,

Hjælp os, kjære Herre Gud!

Vi arme Syndere gjøre vor Bøn til dig:
Styr og regjer din hellige christelige Kirke,
Hold Kirkens Tjenere ved dit salige Ord og i et helligt Levnet,
Forhindre alt Kjetteri og Vildfarelse,
Og før dem paa den rette Vei, som ere forførte,
Og lad Djevelen og alle Christendommens Fiender snarlig trædes under vore Fødder!
Giv alle dem din Aand og Kraft, som høre dit Ord,
Trøst alle dem, som ere bedrøvede og bange,
Giv Konger og Fyrster Fred og Eendrægtighed!
Giv vor naadige Herre og Konning *) Fred og et lyksaligt Regimente,
Stedse Seiervinding imod sine Fiender!
Giv vort Raad og Menighed Velsignelse og Beskjermelse!
Vær dem alle bistandig, som ere i Nød og Fare!
Forsørge dem alle, som ere hjælpeløse,
Forbarme dig over alle Mennesker,
Forlad alle vore Fiender og hjælp dennem at omvende sig,
Giv Frugt paa Jorden og bevare den!
O Herre Gud, hør os naadelig!
O Jesu Christe, Guds Søn!

Hør os, kjære Herre Gud!

*) Her følger Kongens Navn.

O du Guds Lam, som bar Verdens Synder,
Forbarme dig over os!
O du Guds Lam, som bar Verdens Synder,
Miskunde dig over os!
O du Guds Lam, som bar Verdens Synder,
Forlene os din Fred!
Kyrie eleison,
Gud, forbarme dig over os!
Vi have syndet med vore Forfædre,
Vi have mishandlet, og havt os ugudelig:
O Herre, handle ikke med os efter vore
Synder,
Og betale os ikke efter vore Misgjerninger!
O Herre, hør vor Bøn,
Og lad vor Røst komme til dig!
Amen!

Reformations- og Missions-Psalmer.

Mel. Nu velan, vær frisk tilmode.

663. Som den gyldne Sol udbryder
Gjennem den kulsorte Sky,
Og sin Straaleglands udskyder,
Saa alt Mulm og Mørke flye,
Saa igjennem Løgn og Tant,
Da Guds Herre-Dag oprandt,
Ordet brød med Lys ogÆre,
Herrens Navn velsignet være!

2. Lover Gud, I Christne fromme,
Gjæster ved hans Naadebord!
Lad i Sang os ihukomme
Herrens Gjerninger paa Jord!
Alterbordets klare Guld
Var som sjunket under Muld,
Men, trods Keiser, Band og Pave,
Herren lod sit Guld opgrave.

3. Herrens Bog var lagt paa Hylden,
Eventyr i Kirken lød,
For en Krone, for en Gylden,
Himmerig tilfals de bød,
Sandheds Lys og Korsets Ord
Var som sjunket ned i Jord,
At de skulde ei fordømme
Pave-Løgn og Munke-Drømme.

4. Stærke dog er Herrens Domme,
Liv og Aand er Herrens Ord,
Lover Gud, I Christne fromme!
Lover Gud, I Englechor!
Lyset kom og Mørket svandt,
Paven tabte, Ordet vandt,
Læs af Løgn, som Bjerg at skue,
Vælted Biblens Myretue.

5. Herrens Raad ei Støv udgrunder,
Verden aldrig dem forstaaer,
I Guds Haand gjør Smaating Under,
Tiggermunk gjør Jubelaar;
Morten Luther med Guds Ord
Tændte Lys igjen paa Jord,
Saa hans Navn skal gaae med Solen,
Straale under Naadestolen.

6. Lover Gud, I Folk, og sjunger:
Guds Apostler trindt paa Jord
Nu igjen med vore Tunger
Tale klart Guds rene Ord!
Hjertesproget nu paany
Lyde skal i høien Sky,
Tunger gløde, Hjerter brænde,
Ved Guds Ord til Verdens Ende!

7. Tak, vor Fader, i det Høie!
Tak i Jesu Christi Navn!
Naade for dit Guddomsøie
Fandt vor ringe Fødestavn;
Ordet over Bølgen blaa
Bod i Aandens Kraft du gaae,
Lod til Salighed det virke
Jærtegn i vor lave Kirke!

8. Aldrig, Gud, du det forandre!
Lad i fromme Fædres Fjed,
I dit Ansigts Lys os vandre,
Lyses hjem til dig i Fred!
Dagen hælder, hos os bliv,
Du, som er vort Lys og Liv!
Mæt du os med Sjeleføde!
Gjør en liflig Aftenrøde!

Mel. Af Høiheden oprunden er.

664. O Christenhed! i Nattens Stund,
Der Sukket brast fra Hjertets Grund,
Og hart du stred med Døden,
Dig hørte Gud i Himlens Slot,
Han saae, at Mørket ei var godt,
Og frelste dig af Nøden.
Herlig,
Kjærlig
Da Guds Naade
Monne raade!
Gid vor Tunge
Værdig kunde det udsjunge!

2. Hist Luther stod, en Kjæmpe bold;
Ham Gud gav Troens stærke Skjold
Og Ordets Sværd det gjæve;
Op slog han Helligdommens Bog,
I Ledingsfærd mod Løgnen drog,
Og Mørkets Skarer bæve.
Herren,
Herren,
Med ham strider:
Natten lider,
Dag oprinder,
Vei til Himmerig du finder!

3. Os hviled Herrens Øie paa,
Og Lysets blide Straaler naae
Til Norges trange Dale.
Vankundigt Folket gik med Taal,
Men paa sit eget Tungemaal
Det nu fornam Guds Tale.

Held os!
Held os!
Kirkens Hyrde
Tog vor Byrde,
Kalder, bringer
Os til Gud paa Aandens Vinger.
4. Nu hjælpe Gud, som hjalp os hid,
At vi fuldende Troens Strid
I Luthers Fodspor glade!
Hjælp Gud, i Lys og Løn vi maae
Paa Sandheds Vei retsindig gaae
Og aldrig den forlade!
Velsign,
Velsign
Norges Rige!
Lad det stige,
Jesu kjære,
I dit Navn til Lys og Ære!

Mel. Søde Jesu, vi er her.

665. Milde Jesu, her vi staae
Og vor Tak og Priis dig bære,
At du naadig til os saae,
Vilde kjærlig hos os være,
Vilde dig en Kirke bygge
Under Graners dunkle Skygge!
2. Ak, dit søde Livsens Ord
Lyder ikke allevegne;
Endnu mangensteds paa Jord
Er der mørke golde Egne,
Hvor dit Navn man ikke kjender,
Hvor dit Kirkelys ei brænder.
3. Medens vi dig takke her,
Vil vi for dit Ansigt tænke
Paa de mange Hjerter der
Under Dødens tunge Lænke,
Bede, du vil Bud dem sende,
At de maae din Frelse kjende!

4. Herre, alt vort Haab er du!
Kom, velsign vort Kirkemøde!
Lad vor Gjerning lykkes nu!
Kraftig væk til Liv det Døde!
Kom, velsign os Allesammen!
Milde Jesu, hør os! Amen!

Mel. Jesu, din søde Forening at smage.

666. Herre, vor Gud, med det ømmeste Hjerte!
Herre, vor Gud, med den stærkeste Magt,
Du, som saa tidt os i Gjerningen lærte,
Hvad du med sanddrue Læber har sagt:
At, naar vi bede, saa faae vi og finde,
At, naar vi banke, oplukkes din Dør!
Nu ved dit Ord vi i Troen dig binde:
Naadig vor Bøn og Begjæring bønhør!
2. For dine Vidner, som Budskabet bære
Rundt i al Verden om Frelsen fra dig,
Prise dit Navn og forkynde din Ære
Midt under Fiendernes Bulder og Skrig,
Bede vi: Herre, vær hos dem i Nøden,
Rust dem med Styrke og Viisdom og Mod!
Herre, bevar dem i Troskab til Døden,
Selv om du krævede hist deres Blod!
3. Deiligste Løn for de mørkeste Timer,
Sødeste Bod for de tungeste Savn,
Naar det i Hedningelandet nu kimer
Festlig til Bøn i dit hellige Navn!
Herre, opfyld dine Tjeneres Længsel:
Korset at skue, hvor Afguden stod,
Sjele at skue, som, løste af Fængsel,
Knæle, o Frelser, med Tak ved din Fod!

Mel. Vil Gud, vor Herre, ei med os staae.

667. Vær trøstig, Zion, Jesu Brud!
Nok har du grædt og grundet.
O, gjør dig rede, se herud:
Dit Lys er nu oprundet,

Og Herrens store Herlighed,
Din Jesus, er nu kommen ned,
Nu har du Naade fundet.

2. Vankundighedens Nat saa mørk
Bedækker Jorderige;
Folk gaae som i en taaget Ørk,
Veed lidt af Gud at sige;
Men Jesus, Verdens Sol fuldklar,
I Kjød sig aabenbaret har,
Nu skal al Mørkhed vige.

3. Han skal for dem, der nu i Slum
Og Sjele-Blindhed vanke,
Med Glædens Evangelium
Oplyse Sind og Tanke,
Saa Hedninger skal flux attraae
Udi det store Lys at gaae,
Og salig Trøst at sanke.

4. Luk Øine op, giv nøie Agt,
Hvor Hedninger de komme
Til Herrens store Naadepagt,
At tælles blandt hans Fromme;
Som Sønner og som Døttre de
Skal Adgang faae til Gud at see:
O dybe Herrens Domme!

5. Da skal dit Hjerte bryde ud
I Lovsang med det Samme,
Naar du skal see en Christi Brud
Af hedensk Byrd og Stamme,
Som skal med Røgelse og Guld
For Jesus knæle frydefuld
Og evig Fred annamme.

6. O Jesu, du, som Manddom tog,
Hjælp os at see og kjende,
At du os skrev i Livsens Bog!
Gid vi og kunde vende
Vort Guld og Gods, vort Sind og Sjel,
Til Alt, hvad dig behager vel,
Indtil vor sidste Ende!

Mel. Op, alle, som paa Jorden boer.

668. O tænk, naar engang samles skal
De Frelstes Menighed
Af alle Folkeslægters Tal
I Himlens Herlighed! :,:

2. O tænk, naar Herrens Vidnehær,
Hans Tjenere paa Jord,
De Millioner møde der,
Som hørte deres Ord! :,:

3. O tænk dog, hvilken Jubellyd, —
En Strøm af Kjærlighed!
Tænk, hvilken Tak og Priis og Fryd
Og Salighed og Fred! :,:

4. O Gud, hvad er din Naade stor!
Os Alle til dig drag,
At vi kan staae blandt Frelstes Chor
Paa denne Høitidsdag! :,:

Register.

Side.

